

IMMACULATA

4/2008

č.98

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2008

- Červenec** – Aby Panna Maria, Neposkvrněná Matka Církve, podporovala mystické Tělo Páně na jeho cestě připodobňování se Kristu a v jeho úkolu hlásání věčných pravd naší spásy uprostřed lidí dnešní doby.
- Srpen** – Aby podvedením Panny Marie Neposkvrněné, Matky a Učitelky, byla doba prázdnin a dovolených časem opravdového odpočinku a také dobou zamyšlení nad vlastním životem, v němž by se mělo stále více prohlubovat pouto s Bohem skrze Krista v Duchu Svatém.
- Září** – Aby láska a statečnost Matky Boží stojící u kříže Krista se stávaly na Její přímluvu oporou pro každého křesťana a oživovaly svědectví jeho života.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obřázení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě ne-utíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

v uhelných dolech jsou vrstvy položeny nad sebou a z nich jedny mocně odolávají vnějším vlivům, jiné nikoli a lehce se drobí. Je to výborný obraz lidské vůle, která může být dvojího rázu: silná a slabá. Do které skupiny patřím já? Pravděpodobně se nacházím někde uprostřed, totiž někdy jsem silný, někdy chabý, někdy chci, jindy nechci nebo zapomínám chtít. Příznačnou vlastností je nestálost.

V životě existuje oblast, kde není jedno, zda se mi dnes chce nebo ne. Poučka říká: konej dobro, varuj se zla – jinými slovy: buď svatý. V srdci s touto větou souhlasím, chtěl bych být dobrý, jenže se mi nedaří. Není tedy lepší zanechat všeho snažení a nechat věci jít samospádem?

Svatý Maxmilián nás poučuje. Je rozdíl mezi „chci“ a „chtěl bych“. Kdo chce, je na správné cestě a dosáhne svatosti, i kdyby musel vynaložit mnoho úsilí, i kdyby dlouho neviděl žádné výsledky. „Chtít“ znamená: používám všechny prostředky; „Chtěl bych“ znamená: bojím se použít všech prostředků, protože mě (=mé sobectví) to bude mnoho stát. A co mám dělat, když znova a znova padám? Stále se zvedat. A kdo by si řekl, už dost, více nezládnou, je pyšný, protože staví na své vlastní síle. Zatímco naší silou má být Boží milost.

Sv. Maxmilián chtěl být svatý. A nepřestal chtít, když začal vydávat Rytíře Neposkvrněné, ani když zakládal Něpokalanov, ani na misiích v Japonsku, ani v nemoci, ani dokonce v koncentračním táboře Auschwitz, kde odevzdal život za jistého otce rodiny. Boží milost v něm přinesla nádherné ovoce.

Kež jeho slova i příklad života jsou pro nás posilou v naší nestálosti, stejně jako on vkládáme svou důvěru do rukou Neposkvrněné.

br. Bohdan

Písnička

Čeněk Maria Tomíško

Panenská lilie – Madono milá,
kdybych chtěl do veršů lásku svou vložit,
která kdy v nitru mém pro Tebe žila,
musel bych bezmocně pero své složit.

V duši mé září Tvá postava slunná,
celý se nořím v Tvé tajemství bílé,
v srdci mém zpívá Ti stříbrná struna –
píseň tu zachytit – není v mé síle.

Andělské pero dřív musel bych míti,
do vlastní krve bych hrot jeho smáčel,
napsal bych v písni, co srdce mé cítí,
potom bych zpíval ji, kudy bych krácel.

Vím, že to zůstane přání jen zbožné,
dokavad budu zde v pozemském těle...
V nebi však, Madono, bude to možné,
až si mne v náruč svou přivineš vřele...

Budeme píseň svou střídavě zpívat,
nejdříve začnu, pak přidáš se ke mně –
přitom se budu Ti do očí dívat,
ret Tvůj mě na čelo zulíbá jemně.

Kratičká písnička – čtyři jen slova,
polovic pro Tebe, polovic pro mne –
jakmile skončíme, začneme znova
písničku, nad kterou nebude rovně...

Myslím, že na chvíli andělské voje
zmlknou, až uslyší naše dva hlasy:
„Nejdražší Matičko!“ – „Děťátko moje!“
budem si zpívat po věčné časy...

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (10)

O zloději, žábách a zapomenutém Aleluja

Meč náboženských válek zasadil vzkvétajícím provinciím jižní Francie těžké rány. Na obou stranách se bojovalo s nevidanou urputností a tvrdostí.

Křížácká vojska útočila na města a hrady, pokouřující pychu mocných, ale sama hereze tím nikterak přemožena nebyla. Kataři se vraceli zpět z horských soutěsek v lesích, do nichž prchli před válečnými hrůzami, fanatičtí nyní ve svém bludařství víc než kdykoli předtím.

Smutně plynul život v těchto končinách, jindy tak radostných. Písňě trubadúrů dozněly. Loutna již nezvala k tanci pod kvetoucími lipami. Mlčely dokonce zvony i varhany. Zdálo se, jako by se celý kraj s bolestí ponořil do tíživého velkopátečního ticha, ovšem bez naděje, že po něm nastoupí Velká noc.

Platilo, že vše, co bylo zářivé a harmonické, vše, z čeho se mohlo těšit srdce, bylo heretiky chápáno jako dílo satanovo, nebezpečné a svádějící. Tak se stalo, že lid ve městech, kterému byla opravdová radost odepřena, zabředával čím dál víc do nepravosti a vášni.

Na jižní Francii se snesla noc, ale ukončit ji nemohla pochodeň války, nýbrž jen světlo lásky.

Synové sv. Dominika činili mnoho dobrého. Teď i František posílal své učedníky do země zaslepené herezí, aby lidi vyzval k pravému pokání a obrácení srdce a zároveň k radosti v lásce Pánově.

Na řadě míst už založili šedí mniši své kláštery, které - přestože byly svými nepřáteli často ohrožovány a pronásledovány - stávaly se jakoby Božími ostrovy záchrany v temném, rozbouřeném moři hereze.

Mezi těmi, které František vyslal do jemu tak drahého kraje své matky, byl rovněž Boží hrdina Antonín.

Jeho prvořadým úkolem nebylo však kázat ve městech země, nýbrž působit jako profesor teologie v klášteře Montpellier v Languedocu, aby učil mladé lidi, jako dříve v Bologni. Portugalec tak opět vyměnil kazatelnu za katedru, kolem níž

se den co den shromažďovali novici řádu s ostatními studenty.

Každé slovo mistra, kdy vykládal s duchovním zanícením neměnné pravdy víry a vysvětloval Písmo svaté, bylo přijímáno jako úžasný objev. Antonínovy přednášky byly nejen věcné a objektivní, ale byly tak hluboké a názorné, že si získávaly srdce i mysl.

Příroda byla pro tohoto syna sv. Františka zrcadlem Božské lásky, věrným obrazem nejmilosrdnějších Božích záměrů, žebříkem vedoucím k Věčnému nestvořenému Majestátu. Vše bylo pro něho symbolem a znakem. Svět materiálních věcí měl ještě jeden podstatný význam, který zůstával očím dívajícím se jen povrchně utajen. Antonín odhroval milující rukou roušku, která zakrývala tajemství, a tak ve světě nebylo nic, co by se pro jeho žáky nestalo objektem Božské krásy a dobrotivosti, vážnou připomínkou či tématem pro zamyšlení.

Každé zvířátko, každá květina, každá hvězda na nebi byl Boží tajemný posel. Stačilo se jen na ně správně podívat a naslouchat, aby tvorové vyjevili svá tajemství.

Nade všechno bylo pozorovateli nevyčerpatelnou studnicí poznání Boha slovo Ducha svatého zachycené v Bibli. Antonín v něm nacházel podle příkladu církevních Otců nejen literární význam textu, ale ještě jiný, skrytý smysl, který s láskyplnou, zbožnou obrazovostí objasňoval svým žákům. Tím zúšlechtoval duši, srdce i mysl a připravoval je, aby jednou mohli působit jako velmi schopní a úspěšní duchovní pastýři a učitelé lidí, kazatelé, kteří zaznamenávají pravdu nejraději prostřednictvím obrazů a přirovnání, tak jak tomu bylo už za oněch pozeňnaných dnů, kdy Mistr přednášel názorně v podobných zástupům u jezera Genazaret.

Dokonce bajka, která žila v povědomí lidu, posloužila Antonínovi k vysvětlení jeho výkladu, k vroucímu, zbožnému napomenutí a výstraze pro nejmladší syny řádu.

„Poslechněte si pohádku!“ řekl jednoho dne zvesela a zubil se na své žáky, kteří se mu posadili

u nohou. „Byl jednou jeden vlk, který se v noci potloukal kolem jakési vesnice, když vtom se střetl s liškou. Té si postěžoval na hlad. „Vím o pěkném, velikánském sýru pro tebe,“ pravila liška a zavedla vlka k hluboké studni, v jejíž vodě se koupal měsíc. „Tady dole je ten sýr,“ ukázala do hlubiny. Inu, vlk tedy považoval odraz měsíce za sýr a skočil lačně do hloubky. Samozřejmě pocítil záhy hořké zklamání a nemohl, ačkoli se o to všemožně snažil, už ze studny ven. Den nato jej našli sedláci a zabili.“

Studenti pobaveně naslouchali. Byli zvědaví na naučení z bajky, které teď mělo přijít.

„Vidíte, bratři,“ pokračoval za chvíli Antonín, „tak je tomu i v životě lidském. Jednáme jako vlk, když se upínáme ke stvořeným věcem, vždyť ty jsou přece pouze odrazem Boží krásy. Místo abychom se dívali na nebeský zdroj, jehož nápodobou je stvořený svět, myslíme si, že jsme našli sýr, posléze nedržíme však v rukou zhora nic, vrháme se do studny, z níž není úniku a koneckonců jsme zabiti naší vlastní žádostivostí. Zajisté, měli bychom se těšit z přírody, odlesku Boha, pak ale hned zvednout své oči k nebi, abychom hledali toho, který se v kráse stvořeného tak podivuhodně zobrazuje. Tak jako prelud měsíce nezahnal vlčí hlad, nejsme ani my s to nasytit se pozemskými statky. Jedině Bůh utiší hlad a žízeň našeho srdce, vše pozemské je proti tomu jen pouhé znamení.“

Dále začal Antonín mluvit o zázračné noci v Ostii, kdy sv. Augustin v rozjímání se svou matkou odvrátil zrak od krásy země k nádhře firmamentu a od třpytu hvězd výš k nestvořenému Světlu.

„Vyslechněte slova tohoto světce a zapíšte si je do svého nejhlubšího nitra: «Stvořil jsi nás, Pane, pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě!»“

Antonín čerpal také z písní královského zpěváka Davida jako z nikdy nevysychajícího pramene. Když žalmy komentoval, stával se skutečným trubadúrem Božím. Po mnohé noci studoval starozákonní hymny a přemýšlel nad nimi. Vše, k čemu dospěl, zapisoval do knihy, kterou opatroval jako zřítelnicí svého oka. Studenti byli přesvědčeni, že se

v žalmech nedalo najít větších krás, než jaké jim ozřejmoval jejich učitel. Proto naslouchali velmi pozorně, když Antonín s knížkou v ruce vysvětloval svaté verše.

Pravda, jedině narušovalo citelně přednášku o žalmech. V klášterním rybníce kvákala snad stovka žab a skřehotala o závod.

„Nemohli bychom zavřít okna?“ zeptal se konečně bratr Renátus, mladý snaživý Gaskončec. „Žáby nás rozptylují.“

„Oh, zpívají žalmy, jak nejlíp umí,“ obrátil Antonín dotaz v žert. „Ale okno ponechejme otevřené. Proč bychom se měli stranit milých zázraků Boží dobroty.“

„Ale ty žabiska...?“

„Nuže, žáby budou způsobně natolik, že posunou svou psalmodii na jindy, když je o to poprosíme.“

Antonín přistoupil k oknu, podíval se dolů k vodě a zvolal: „Poslyšte, moje milé sestřičky v klášterním rybníce! Zadržte na chvíli váš pěkný zpěv. Ačkoli zní líbezně, přece jen mé žáky při výuce ruší!“

A ku podivu se stalo, že ropuší koncert rázem ustal, jako když utne, a už do ticha učebny nedolehlo jedině kuňknutí.

Sv. Antonín učí, v ruce drží Písmo svaté a zrcadlo, které symbolizuje jeho vlastní zkušenosti se slovem Božím.

„Pro samou chválu kvákalky zapomněly noty,“ hádal bratr Hilarius, ustavičně zábavný Provensálan. V hloubi duše byl však i on přesvědčen o tom, že se mezi mistrem Antonínem a nerozumným tvorem projevil jakési zvláštní, nevysvětlitelné pouto. Tak jako kdysi v ráji poslouchala zvířata prvního člověka. Hříchem zničenou jednotu mezi člověkem a ostatní přírodou obnovil sv. František svou všeobjímající láskou a Antonín stejně jako on proměňoval svou dobrotou svět.

Když se Antonín napříště postavil za přednáškový pult, už se neozvala ani žabka a ani žádná ropucha už nekazila výklad žalmů.

Antonín neměl pozornějšího a horlivějšího žáka než bratra Renáta z Gaskoňska. Nicméně právě on působil svému učiteli nemalé starosti. Byl snilek a díky své fantazii se vznášel často ke zcela podivným nápadům. Myslel si o sobě, protože jej naplňovala bezuzdná ctižádost, že je povolán, aby se stal velkým světlem církve.

„Kdybych měl tak mistrův komentář k žalmům,“ přemítal během jedné z vyučovacích hodin. „Přesunul bych se s ním do jiného města, snad do nějakého kláštera ve vzdálené zemi a všichni by byli udiveni mou učeností a pokládali by mě za největšího učitele všech dob.“

Jakmile Antonín dokončil přednášku, nechal ležet svou cennou knížku oproti zvyku na katedře.

„Teď je tvá příležitost, frátère!“ našeptával kníže pekelní fantastovi. „Popadni knihu a zmiz odsud!“

Renátus počkal, až se všichni vytratí z učebny, chňapl knihu, schoval ji pod hábit a opustil klášter, ani se za sebou neohlížeje.

Profesor však postrádal svůj poklad a pospíchal zpátky do vyučovací místnosti hledat jej. Jenže jak bolestné bylo jeho překvapení, když poznámky nenašel. O hodinu později ovšem někdo zaklepal na dveře učitelovy cely. Vešel Gaskoňec, trásl se hrozně po celém těle a knihu položil před mistra.

„Chtěl jsem ji ukrást,“ přiznal se kajícím. „Ale Bůh mě přiměl donést ti ji zpátky, otče.“

„Co se přihodilo?“ zajímal se Antonín.

„Byl jsem už blízko mostu za městem,“ vysvětloval bratr, stěží popadaje dech, „když přede mnou náhle stanula příšerná postava, máchala sekerou a křičela na mě hrozivým hlasem: «Vrať se okamžitě s ukradenou knihou do kláštera ke služebníkovi Božím Antonínovi, jinak tě zabiju a tvé tělo

hodím do řeky!» Tak jsem si pospíšil, jako by mi byl sám ďábel v patách, abych odevzdal svůj lup.“

„Ten obr se sekerou rozhodně nebyl ďábel,“ řekl s úsměvem Antonín. „Možná to byl tvůj anděl strážný, který ti hrozil nebo také tvé vlastní špatné svědomí. Pánu Bohu děkuji však, že jsi svou zločinnost napravil. Už o tom nemluvme. Napříště buď ale skromný a pokorný, jak se sluší na syna našeho otce Františka, a nechovej se jako onen vlk, kterého jeho pošetilá chamtivost dohnala k studni, z níž se víc nezachránil. Hledej raději Boha celým svým srdcem. On sám jedině ti daruje pokoj.“

S velkým studem se bratr Renátus odebral do své cely.

* * *

Uběhl rok. Antonín se chystal ještě v Montpellier strávit velikonoční svátky a pak měl hlásat Slovo Boží v Toulouse, francouzské baště kacífství.

Posluchači a žáci, neméně katolíci města pocítili smutek. Jen neradi se smířovali s odchodem milovaného kazatele.

Na Bílou sobotu mu kvardián kláštera nařídil: „Zapíváš nám zítra při rezurekční mši *Aleluja*. Nenajde se nikdo vhodnější než ty, kdo by zvěstoval lépe paschální radost.“

„Milerád poslechnu!“ kývl Antonín.

Ale téhož dne jej poprosil také biskup města, zda by o velikonoční Vigílii nechtěl promluvit k lidu a duchovenstvu v katedrále.

Jelikož vytižený učitel mezitím v návalu povinností úplně zapomněl na příkaz kvardiána, dal na jevo, že je připraven pronést duchovní řeč.

Kolem půlnoci se tedy vydal k dómu, který kvůli oznámení, že by měl kázat Antonín, byl zaplněn věřícími. Poté, co skončily obřady paschální Vigílie, si stoupl za ambon a začal s velkou radostí: „Moji nejdražší bratři, vy, kteří jste přítomni této slavnosti Zmrtvýchvstání, úpěnlivě vás prosím, kupte si jako zbožné ženy libé vůně ctností za cenu vaší dobré vůle, abyste i vy mohli namazat údy Kristovy sladkým balzámem svých slov a vůní dobré vůle!“

Tím, jak vykládal Antonín zbožným posluchačům svaté tajemství, stupňovalo se jeho niterné zaujetí. Avšak zčistajasna svou řeč přerušil. Uvědomil si s velkým zděšením, že by měl zpívat *Aleluja* při bohoslužbě v konventu. Jak jen mohl zapomenout na svatou povinnost poslušnosti!

Antonín si přehodil přes hlavu kapuci a postál několik minut mlčky bez sebemenšího pohybu, s očima upřenýma kamsi do dále.

Lid, který překvapeně přihlížel, si myslel, že mnich má nebeské vidění, a nenašel se nikdo, kdo by se jej odvážil vyrušit. Všichni se báli i nahlas dýchat.

A v té samé chvíli byl Antonín spatřen v klášterní kapli, jak v liturgickém rouše přistupuje k oltáři a zpívá pěkným zvucným hlasem trojí *Aleluja*.

V dómu si kazatel po krátké odmlce opět sňal kápi a pokračoval dál v promluvě od toho místa, kde přestal. Pln svatého zápalu ji ukončil těmito slovy:

„Když Kristus přijde ohněm soudit lidi při všeobecném zmrtvýchvstání, zjeví se vám ve své slávě navždy a budete jej vídat po celou věčnost, radovat se s ním a kralovat s ním. Kež vám svou milost udělí ten, který vstal z mrtvých, jemuž náleží čest i sláva, panování a moc na nebi i na zemi po všechny věky věků, nechť každá věrná duše volá uprostřed velikonoční radosti: Amen! *Aleluja!*“

Později se přiznal kvardiánovi ke svému prohřešku. „Chybělo málo a zapomněl jsem na *Aleluja*, které jsi mi svěřil zpívat, otče,“ řekl pokorně, „kázal jsem totiž při velikonoční Vigílii v dómu.“

„Slyšel jsem o tom,“ odpověděl představený zmateně. „Ale pověz mi, jak je možné, že jsi ve stejnou dobu stál na kazatelně v katedrále a zároveň pěl v našem kostele *Aleluja*?“

„To nevím!“ odvětil Antonín rozpačitě. Pán Bůh způsobil na poslední chvíli zázrak, abych své opomenutí mohl uvést na pravou míru.“

S váháním dodal: „Tolikrát jsem si přál se rozdvojit, abych zvládl současně plnit své povinnosti řeholníka i kazatele.“

„To je vskutku zázrak!“ přisvědčil kvardián.

Zakrátko zaplavila zpráva o podivné události celé město. Antonín však unikl všemu obdivu. Hned po svátcích zamířil do Toulouse, jak mu poručila vůle představeného.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Kázání sv. Antonína. Mal. G. Trevisan.

Promluva papeže Benedikta XVI. při generální audienci 2. 7. 2008

Apoštol Pavel **– učitel pro naši dobu**

Drazí bratři a sestry, rád bych dnes začal nový cyklus katechezí o velkém apoštolovi Pavlovi, kterému – jak víte – je věnován jubilejní rok. Byl zahájen letošní slavností sv. Petra a Pavla a skončí se toutéž slavností roku 2009. Apoštol Pavel, výjimečná a takřka nenapodobitelná, přece však podnětná postava stojí před námi jako příklad naprosté oddanosti Pánu a jeho církvi, ale také velké otevřenosti k lidstvu a jeho kulturám. Je tedy správné, abychom mu vyčlenili zvláštní místo nejen v naší úctě, ale také ve snaze porozumět tomu, co chce říci i nám, křesťanům dneška. Na tomto našem prvním setkání bychom se pozastavili a zamysleli nad prostředím, ve kterém žil a působil. Mohlo by se zdát, že nás toto téma zavede daleko od naší doby, když vstoupíme do světa, jaký byl před 2 000 lety. Nicméně, je tomu tak jen zdánlivě a částečně, poněvadž budeme moci zjistit, že sociálně-kulturní kontext dneška se v různých aspektech od toho tehdejšího příliš neliší.

Primární a základní faktor, který je třeba vzít na vědomí, je vztah mezi prostředím, ve kterém se Pavel narodil a vyrostl, a globální kontext, do kterého se potom začlenil. Pochází z pevně vyhraněné, lokalizovatelné a zajisté menšinové kultury izraelského národa a jeho tradic. V antickém světě a zejména v rámci římské říše, jak nám tvrdí odborníci v této oblasti, tvořili Židé kolem 10% celkového počtu obyvatelstva. Tady v Římě byl pak jejich počet v polovině prvního století ještě menší a dosahoval maximálně 3% obyvatel města. Jejich víra a životní zvyky, jak je tomu až dodnes, je zřetelně odlišovaly od okolního prostředí. Vedlo to ke dvěma postojům. Buď to byl výsměch, který mohl vést až k intolanci, anebo obdiv, který se vyznačoval různými druhy sympatie jako v případě tzv. „bohobojných“ či „proselytů“, tzn. pohanů, kteří se začleňovali do Synagogy a sdíleli víru v Boha Izraele. Jako konkrétní příklady tohoto

Petr našich dnů

Foto: A. Mari

dvojího postoje můžeme citovat jednak ostrý úsudek rétora jakým byl Cicero, který pohrdal jejich náboženstvím a dokonce i městem Jeruzalémem (srov. *Pro Flacco*, 66-69) a z druhé strany postoj, který zaujímala Neronova manželka Poppea, o níž se Josef Flavius zmiňuje jako o osobě „sympatizující“ se Židy (srov. *Židovské starožitnosti* 20,195.252; *Vita* 16), nemluvě pak o tom, že Julius Caesar oficiálně Židům přiznal zvláštní práva, jak nás o tom informuje zmíněný židovský historik Josef Flavius (srov. *ibid.* 14, 200-216). Je jisté, že počet Židů, kteří žili mimo Izrael, tedy v diaspoře, byl mnohem větší než na území, které druzí nazývali Palestinou. A tak je tomu ostatně dodnes.

Není proto divu, že samotný Pavel byl vystaven oběma zmíněným protikladným stanoviskům. Jisté je jedno. Zvláštnosti židovské kultury a náboženství nacházely klidně své místo i uvnitř vše pronikající instituce římské říše. Obtížnější byla pozice skupiny těch Židů i pohanů, kteří vírou přijali osobu Ježíše Nazaretského do té míry, že se sami odlišili jak od judaismu, tak od vládnoucího pohanství. V každém případě ovlivňovaly

Pavlovo úsilí dva faktory. Prvním byla řecká, či lépe helénistická kultura, která se po Alexandrovi Velikém stala přinejmenším pro oblast východního Středomozí a Středního východu společným dědictvím, třebaže do sebe pojala také mnohé kulturní prvky národů, které byly tradičně označovány za barbarské. Jeden spisovatel té doby v této souvislosti praví, že Alexandr „zavedl, aby všichni považovali za svou vlast celou zem (oikúmené) a přestali rozlišovat mezi Řekem a Barbarem“ (Plutarchos, *De Alexandri Magni fortuna aut virtute*, §§ 6.8). Druhým faktorem byla politicko-administrativní struktura římské říše, která zaručovala mír a stabilitu od Británie po jižní Egypt a sjednotila území dosud nevidané rozlohy. V tomto prostoru bylo možné se dostatečně svobodně a bezpečně pohybovat také za využití mimořádné soustavy cest, přičemž v každém cílovém bodě bylo možné nalézt základní kulturní charakteristiky, které, aniž by to bylo na úkor místních hodnot, představovaly společné tkanivo jednoty *super partes*, takže židovský filosof Filón Alexandrijský, současník sv. Pavla chválí císaře Augusta za to, že „vedl do souladu všechny primitivní národy a stal se strážcem míru“ (*Legatio ad Caicum*, §§ 146-147).

Universalistická vize typická pro Pavlovo osobnost nebo přinejmenším pro křesťana Pavla po události, k níž došlo cestou do Damašku, má určitě svůj zásadní impuls ve víře v Ježíše Krista, poněvadž postava Zmrtvýchvstalého překračuje každou stranickou redukci. Podle apoštola totiž „už není Žid, anebo Řek, už není otrok, anebo člověk svobodný, už není muž, anebo žena, všichni jste jeden v Kristu Ježíši“ (*Gal 3,28*). Přesto však historicko-kulturní situace jeho doby a jeho prostředí nemohla nemít vliv na jeho rozhodnutí a jeho nasazení. Kdosi definoval Pavla jako „muže tří kultur“ s přihlídnutím k jeho judaistickému základu, jeho znalosti řečtiny a jeho výsadě římského občanství (*civis romanus*), což ostatně dosvědčuje i jeho jméno, jež je latinského původu. Zmínit je třeba zvláště stoickou filosofii, která v Pavlově době převládala a měla, byť jen okrajový vliv také na křesťanství. V této souvislosti nelze přejít mlčením jména některých stoických filosofů, jako byli např. iniciátoři Zenón a Kleantés, a dále těch, kteří byli Pavlovi chronologicky bližší, totiž Seneca, Musonius a Epiktétos. U nich se vyskytovaly nej-

vznesenější hodnoty lidství a moudrosti, které byly přirozeně přijaty křesťanstvím. Jeden odborník na tuto oblast píše výstižně, že „Stoicismus... hlásal nový ideál, který sice ukládal člověku povinnosti vůči jeho bližním, ale současně jej zbavoval všech fyzických a národnostních svazků a činil z něho pouze duchovní bytost“ (M. Pohlenz, *La Stoa*, I, Firenze 1978, str. 565). Pomysleme například na nauku o kosmu pojatém jako jedno velké a harmonické tělo a z toho plynoucí nauku o rovnosti mezi všemi lidmi bez sociálních rozdílů, na přinejmenším principiální zrovnoprávnění muže a ženy a dále na ideál střídmosti, umírněnosti a sebeovládání, který se snažil vyhybat každé krajnosti. Když Pavel napsal Filipánům: „mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu“ (*Fip 4,8*), vlastně tím jen odkazoval na zřetelně humanistickou koncepci, jež byla vlastní filosofické moudrosti.

V době svatého Pavla probíhala také krize tradičního náboženství, přinejmenším v jeho mytologických a občanských aspektech. Poté co Lukrécius již v prvním století polemicky syntetizoval, že „náboženství vedlo k mnoha zločinům“ (*De rerum natura*, 1,101), filosof Seneca zašel mnohem dál než každý zevnější ritualismus a učil, že „Bůh je ti nablízku, je s tebou a v tobě“ (*Listy Lucilioví*, 41,1). A podobně se Pavel obrací k posluchačům epikurejských a stoických filosofů na Athénském Areopagu a doslova praví: „Bůh nepřebývá v chrámech, které vystavěly lidské ruce. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme“ (*Sk 17, 24.28*). Odkazuje tím zajisté na židovskou víru v jednoho Boha, jehož nelze zpodobit v antropomorfních výrazech, ale využívá také náboženského proudu, který jeho posluchači dobře znali. Kromě toho si musíme uvědomit, že mnohé pohanské kultury nepoužívaly oficiální chrámy města a probíhaly na soukromých místech, což usnadňovalo iniciaci adeptů. Nebylo tedy divu, že se také křesťanská shromáždění (*ek-klesiai*), jak dosvědčují především pavlovské listy, konala v soukromých domech. Žádné veřejné budovy (křesťanského kultu) navíc v té době ještě neexistovaly. Shromáždění křesťanů se proto současníkům musela jevit jako pouhá varianta této nejintimnější náboženské praxe. Rozdíly mezi po-

hanskými kulty a křesťanským kultem však nejsou bezvýznamné a týkaly se jak vědomí identity jednotlivých účastníků, tak společné účasti mužů i žen na slavení „večeře Páně“ a čtení Písma.

Na závěr této zběžné projekce kulturního prostoru prvního století křesťanské éry se stává zřejmým, že svatého Pavla lze odpovídajícím způsobem pochopit jedině na dobovém – a to jak židovském, tak pohanském – pozadí. Jeho postava tak získává na historické a myšlenkové závažnosti a zároveň

ve vztahu k tomuto prostředí vyjeví svou originalitu i spřízněnost. Platí to však analogicky také pro křesťanství všeobecně, jehož paradigma zosobňuje v první řadě právě apoštol Pavel, od něhož se dosud máme mnoho co učit. A právě to je účelem Roku sv. Pavla: učit se u svatého Pavla, učit se víře, osvojit si Krista a naučit tak i cestě správného života.

*přeložil Milan Glaser,
česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Jít k lidem s Neposkvrněnou

Pro každého rytíře Neposkvrněné je plnění vůle Neposkvrněné první a základní podmínkou nezištné lásky k Neposkvrněné. Je to duchovní program na celý život, který vede k dosažení nejvyšší svatosti.

Přestože založení Rytířstva Neposkvrněné bylo dílem sv. Maxmiliána a jeho spolubratří, tak iniciativa pocházela od Neposkvrněné. O. Kolbe se totiž na Ni obrátil s prosbou o pomoc pro ubohé duše, které se zaslepením a zotročením satanskými idejemi staly nepřáteli Krista a Jeho církve. Jejich obrácení a osvobození bylo lidským silám nemožné a ponechat je v tomto stavu nedávalo sv. Maxmiliánovi klid. Jako ctitel Panny Marie a jako ten, kdo Ji slíbil, že bude pro Ni bojovat, obrátil k Ni své kroky. Udělal to s velikou důvěrou a jistotou, že Matka milující všechny lidi bude nejvíce i nejučinněji usilovat o jejich spásu. Takto Maria nalezla v Maxmiliánovi svého spolupracovníka, který se stal vyslancem Její mateřské lásky.

MOC LÁSKY

Na této cestě se nalézá také Rytířstvo Neposkvrněné. Každý rytíř se učí lásce od Marie. Poznáváním a přibližováním se k Ni se přesvědčuje o velikosti Její lásky. Poznává také krásu Mariiny lásky k Bohu a ke svému Synu. Tato láska vyprošuje svým dětem od Boha všechny milosti. „Ona je Matkou Milosrdenství,“ říká sv. Maxmilián a povzbuzuje i ty největší a zahanbené hříšníky k bezmeznému důvěře Marii. Neposkvrněná je pro každého z nás vzorem a příkladem lásky k Bohu i lidem. Milovat jako Maria je základní poslání a úkol Jejího rytíře. Láska a pouze láska má vycházet z rytířského srdce, protože „pouze láska je tvůrčí“.

Foto: V. Rozilvka

Toto Maxmiliánovo heslo se dobře pamatuje, avšak jeho naplnění naráží na mnohé překážky. V první řadě mají zdroj v nás samotných: naše sobectví, lenost, nedbalost, nedostatek ctností a horlivosti (zvláště po několika nezdařech). Tyto symptomy prozrazují, že ještě jsme Neposkvrněné nedali všechno, že ještě nejsme zcela Její nástroje, že naopak chceme působit na vlastní pěst, jít k lidem ve vlastním jménu. Sv. Maxmilián chce, abychom všechno odevzdali Neposkvrněné, aby ona skrze nás a naším srdcem milovala, sloužila a chválila Boha, lidem pak přinášela prospěch časný i věčný. Na této cestě nalezneme radost lásky a stanou se z nás šířitelé Neposkvrněné v lidských srdcích.

DŮSLEDKY LÁSKY

Tak jako Kristova poslušnost byla nejvyšším důkazem lásky k Bohu Otci, tak naše poslušnost Boží vůli (stejně i vůli Neposkvrněné, protože Její vůle je vždy zcela podřízená Bohu) hovoří o zralosti a pravdivosti naší lásky. Není možné milovat a dělat si po svém, natož proti vůli toho, koho milujeme. A Neposkvrněná mnohokrát a velmi zřetelně zjevila a stále zjevuje svou vůli. Vědom si toho, sv. Maxmilián znovu obnovil význam Zázračné medailky, modlitby růžence a zasvěcení se Mariinu Neposkvrněnému Srdci, které Maria žádala ve fatimských zjeveních pro odvrácení zaslouženého Božího trestu. Pro každého rytíře Neposkvrněné je plnění Mariiny vůle první a základní podmínkou nezištné lásky k ní. V podstatě jen toto by se mohlo stát duchovním programem rytířstva na celý život, protože vede k dosažení nejvyšší svatosti. A tak

poslušnost z lásky a pro lásku je rytířským požadavkem pro každého z nás a důsledkem úplného odevzdání se Neposkvrněné.

MI – NÁSTROJ MARIINY LÁSKY

Lidé se ptali na závazky MI, jejichž nesplnění je považováno za hřích. O. Maxmilián jednoznačně odmítal takový způsob myšlení. Rytířstvo Neposkvrněné je rodinou mariánských ctitelů, jejichž jedinou motivací má být láska. Bez lásky nemohu být Mariiným nástrojem, snad nějakým bludným rytířem. Vztah lásky má ovšem dvojí rozměr: týká se také lásky Neposkvrněné ke svým rytířům a skrze ně ke všem lidem. Mohli bychom říci, že MI je dar milující Matky pro celý svět. Přijetím lásky a životem v lásce chceme napodobovat Matku, která nás miluje, a Jejího svatého rytíře sv. Maxmiliána.

Ryszard M. Żuber, OFMConv.

Bůh se chtěl vtělit skrze Marii

Bůh Otec dal svého jediného Syna světu jen *skrze Marii*. Ať svatí patriarchové sebevíc vzdychnali [touhou po Mesiáš], ať proroci a svatí Starého Zákona pronášeli po čtyři tisíce let sebevíc naléhavých proseb o ten Poklad, jediná Maria si Jej zasloužila a nalezla milost před Bohem mocí svých modliteb a dokonalostí svých ctností. Svatý Augustin říká: *Protože svět nebyl hoden přijmout Božího Syna přímo z rukou Otcových, Bůh dal svého Syna Marii, aby Ho svět přijal skrze Ni.*

Bůh Syn se stal člověkem pro naši spásu, ale jen *v Marii a skrze Marii*.

Bůh Duch Svatý vytvořil Krista *v Marii*, ale teprve když Ji požádal o souhlas prostřednictvím jednoho z nejvyšších andělů.

Bůh Otec předal Marii svou plodnost, nakolik jí byla pouhá stvořená bytost schopna, aby jí umožnil zrodit svého Syna a všechny údy Jeho tajemného Těla.

Bůh Syn sestoupil do Jejího panenského lůna jako nový Adam do Pozemského ráje, aby se v Ní kochal a skrytě v Ní konal zázraky milosti.

Bůh, který se stal člověkem, nalezl svobodu, když se viděl uvězněn v Její lůně. Dal zazářit své moci, když se nechal nosit touto nepatrnou dívkou. Nalezl slávu svou i slávu svého Otce, když svou nádheru skryl přede všemi pozemskými tvory a odhalil ji pouze Marii. Oslavil svou nezávislost a velebnost tím, že závisel na této milé Panně ve svém početí, v narození, obětování v chrámě a ve svém skrytém třicetiletém životě. Maria musela být přítomna i u Jeho smrti, aby s Ní Kristus přinesl jednu a tutéž Oběť a aby byl obětován věčnému Otci s Její svolením, jako byl kdysi obětován Izák podle vůle Boží se souhlasem Abrahámovým. Maria Ježíše kojila, živila, šatila, vychovala a za nás obětovala.

Jak podivuhodná a nepochopitelná je závislost Boha na člověku! Duch svatý se o ní v evangeliu musel zmínit, aby nám ukázal její nekonečnou hodnotu a slávu, ačkoli nám skryl téměř všechny obdivuhodné věci, které vtělená Moudrost vykonala během svého skrytého života. Ježíš Kristus vzdal Bohu, svému Otci, více slávy tím, že se po třicet let podřizoval své Matce, než kdyby obrátil k Bohu celou zemi největšími zázraky. Jak vznešeně tedy člověk oslavuje Boha, když se podřizuje Marii, aby se Mu zalíbil podle příkladu Ježíše Krista, který je naším jediným vzorem!

úryvek z knížky „O pravé mariánské úctě“ od Ludvíka M. Grignona

PŘÍSLIB VZKŘÍŠENÍ

V sobotu 19. dubna uzavřeli tělo Bernadetty do pozinkované, zapečetěné dubové rakve a uložili ji do hrobu v klášterní zahradě. Od té doby tělo sv. Bernadetty, vzdor všem přírodním zákonům, vůbec nepodléhá rozkladu a dodnes si uchovává udivující svěžest a krásu.

Bernadetta Soubirousová vstoupila do kláštera v Nevers roku 1866 a žila tam až do své smrti 16. dubna 1879. V sobotu 19. dubna uzavřeli tělo Bernadetty do pozinkované, zapečetěné dubové rakve a uložili ji do hrobu v klášterní zahradě. Od té doby tělo sv. Bernadetty, vzdor všem přírodním zákonům, vůbec nepodléhá rozkladu vnějšímu ani vnitřnímu – dodnes si uchovává udivující svěžest a krásu. Poutníci, přicházející do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers, vidí neporušené tělo sv. Bernadetty Soubirousové v řádovém oblečení. Působí dojmem, že spí. Mnozí se ptají: „Je to opravdu ona? Skutečně její tělo nepodléhá rozkladu?“ Na tyto otázky zkusíme odpovědět.

Informační proces Bernadetty na úrovni diecéze skončil na podzim 1909. Podle platných církevních předpisů bylo třeba provést takzvané kanonické ohledání těla zemřelé, k čemuž došlo 22. září 1909. Oficiální podrobná zpráva z první exhumace je uložena v archivu kláštera Saint-Gildard. Čteme v ní, že v 8.30 ráno byl hrob otevřen za přítomnosti biskupa Gautheye z Nevers a členů diecézního tribunálu. Po otevření víka rakve se jim naskytl udivující pohled na ideálně zachovalé tělo Bernadetty. Z její tváře zářila panenská krásu, oči měla zavřené, jako by byla ponořena do klidného spánku, a ústa pootevřená. Její hlava byla mírně skloněná vlevo, ruce složené na prsou a ovinuté silně zrezivělým růžencem; její pokožka, na níž bylo vidět kresbu žil, ideálně přiléhala ke svalům; také nehty na jejich rukou i nohou byly ve skvělém stavu.

Podrobné ohledání ostatků provedli dva lékaři. Po svlečení hábitu celé tělo Bernadetty vypadalo jako živé, bylo elastické a soudržné ve všech částech. Po prozkoumání byl sepsán protokol s podpisy lékařů a svědků. Sestry Bernadettino tělo umyly a oblékly do nového hábitu a pak je vložily do nové, dvojitě rakve, která byla zavřena, zapečetěna a uložena zpět do téhož hrobu.

Z vědeckého hlediska dokonalé uchování ostatků Bernadetty po 30 letech ležení v hrobě nasyceném vlhkostí - což podporuje rychlost

rozkladu tím spíše, že zaživa přišly do styku s mnoha chorobami – je úkazem neobyčejným a nevysvětlitelným.

Druhé ohledání těla Bernadetty proběhlo 3. dubna 1919 - za přítomnosti biskupa z Nevers, policejního komisaře, zástupců městské rady a členů diecézního tribunálu. Proběhlo velmi podobně jako před 10 lety – pouze s tím rozdílem, že každý z obou lékařů (Talon a Comte) psal svou zprávu samostatně a bez vzájemné konzultace. Obě tyto zprávy se plně shodují navzájem i s lékařskou zprávou starou 10 let, od lékařů Davida a Jordana.

Roku 1923 papež Pius XI. prohlásil ctosti Bernadetty Soubirousové za hrdinné; tím se otevřela cesta k její beatifikaci. Nutné bylo třetí a poslední ohledání těla, které se uskutečnilo 18. dubna 1925, čili 46 let a dva dny po smrti Bernadetty. Účastnili se jej: biskup z Nevers, policejní komisař, starosta města a lékařská komise. Po složení přeepsané přísahy byla rakev přenesena do kaple sv. Heleny a otevřena. K úžasu všech přítomných bylo tělo Bernadetty zachovalé v ideálním stavu! Citujme na tomto místě ze závěrečné zprávy vedoucího lékařské komise, dr. Comtea: „(...) tělo Ctihodné bylo neporušené, (...) vůbec nepodlehlo procesům hniloby a rozkladu, které jsou normální po tak dlouhém pobytu v hrobě, vykopaném v zemi (...)“. Doktor Comte potom publikoval ve vědeckém časopise článek, v němž uvedl více podrobností: „To, co mě při zkoumání těla udivilo, byla dokonale zachovalá kostra, všechna vaziva, pokožka a také pružnost a jadrnost svalů ... To, co mě především ohromilo, byl stav jater 46 let po smrti. Tento orgán, tak křehký a choulostivý, velmi rychle podléhá rozpadu nebo vápenatění a tvrdnutí. Když jsem jej však rozřízl kvůli odebrání relikvie, zjistil jsem, že má konzistenci elastickou, normální. Okamžitě jsem to ukázal svým asistentům a řekl jsem jim, že tato skutečnost se nezdá být přirozeného původu“.

Jako relikvie byly odebrány části jater, sval a dvě žebra. Tělo Bernadetty zůstalo v kapli sv. Heleny, která byla zapečetěna do doby beatifikace, provedené Piem XI. 14. června 1925. Dne 18. července

1925 bylo umístěno do průhledného sarkofágu, postaveného v klášterní kapli, vpravo od hlavního oltáře. Kanonizace bl. Bernadetty se uskutečnila roku 1933 ve Vatikánu.

Ocitněš-li se někdy jako poutník v Lurdech a Nevers, pamatuj, že ve skleněném sarkofágu leží zázračně zachovalé tělo sv. Bernadetty Soubirousové, nedotčené procesem rozkladu. Je to stejná tvář a tytéž oči, které 18 krát viděly zjevení Matky Boží v Lurdech; stejné ruce, které v době zjevení posouvaly zrnka na růženci a z bahnitě země vyhrabaly zázračný pramen; tytéž rty, které sdělily nedůvěřivému faráři Mariino jméno – Neposkvrněné Početí; totéž čisté srdce, které bylo zamilované do Lásky. Jak říká Písmo svaté: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mat 5, 8).

Stále trvajícím zázrakem zachování těla sv. Bernadetty v neporušeném stavu nás vyzývá k obrácení a přijetí radostné pravdy, že pro Boha není nic nemožného a každý člověk potřebuje ke štěstí přijímat dar Jeho milosrdné lásky. Zázračně zachované tělo sv. Bernadetty je také znamením toho, že smrt je počátkem života věčného a že naše těla vstanou z mrtvých v poslední den. Nezapomínejme, že věčný život nabízí zadarmo každému z nás Ježíš Kristus v eucharis-

tii: „**Kdo jí moje Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den**“ (J 6, 54). Kéž bychom se nikdy neuzavírali před darem života věčného žitím bez ohledu na Boha, zanedbáváním svátostí smíření a eucharistie a zatvrzelostí v hříchu. Pamatujme, co říká Bible: „Nemylte se: Bůh se ne nechá vysmívat. A co člověk seje, to bude i sklízet: kdo seje ve svém těle, jako úrodu z těla sklídí záhubu [ve chvíli smrti]; kdo seje v duchu, jako úrodu z ducha sklídí život věčný“ (Gal 6, 7-8).

Žiješ-li v temnotě nevíry a hříchu, pamatuj, že vždycky máš šanci na návrat. Když se svěříš neko-
nečnému Božímu milosrdenství, nastane v tvém životě zázrak odpuštění hříchů. Pán Ježíš říká: „K tomuto zázraku není nutno podniknout dalekou pouť ani okázalé obřady, ale stačí s vírou přijít k mému zástupci a vyznat mu svou ubohost, pak se zázrak Božího milosrdenství plně ukáže. **I kdyby duše byla v rozkladu jako mrtvola a kdyby podle lidí vzkříšení bylo nemožné a všechno ztracené – u Boha tomu tak není: zázrak Božího milosrdenství vzkřísí tu duši v úplnosti.** Nešťastní, kteří nepřijímáte tento zázrak Božího milosrdenství, nadarmo budete volat, ale bude už pozdě“ (*Deníček sv. Faustyny*, 710).

*Mieczysław Piotrowski TChr; Miłujcie się! 1/2008
překlad Karel Henc*

Už brzy Ji uvidím...

Dva měsíce před smrtí 15. června 1941 sv. Maxmilián napsal poslední dopis své matce: „*Moje milovaná Maminko, koncem května jsem přijel s transportem do tábora v Osvětimi. Se mnou je všechno v pořádku. Milovaná Maminko, buď klidná a nestarej se o mě ani o mé zdraví, protože dobrý Bůh je na každém místě a s velkou láskou pamatuje na všechny a na všechno. Bylo by dobré, abys mi nepsala, dokud Ti nenapišu další dopis, protože nevím, jak dlouho tady zůstanu. Srdečně Tě pozdravuji a líbám*“ (Spisy 839).

Dopis dokazuje, že náš Světec byl připraven jak na život, tak na smrt; jak na osvobození, tak na definitivní setkání se s „dobrým Bohem“, které se – jak víme – uskutečnilo 14. srpna 1941.

Smrti se nebál a byl na ni připraven, zvláště od chvíle, kdy ke konci studií v Římě onemocněl tuberkulózou.

Po návratu z Říma do Polska si nebyl jist, zda mu Bůh na zemi dovolí usilovat „o obrácení a posvěcení duší“, nebo zda si ho vezme k sobě, aby pak z nebe posiloval lidi na cestě ke spáse. Nijak se nesnažil toto ovlivňovat.

Jako 25letý kněz, když povzbuzoval minoritické kleriky k apoštolské práci podle spirituality Rytířstva Neposkvrněné, hovořil o životě a smrti následovně: „*Dosavadní život pomine, a pak přijde naše opravdová odměna. Žádná, ani ta nejmenší námaha, nejmenší utrpení přijaté pro Boží chválu, se nemine s hojnou odplatou, a to na celou věčnost. Pán Bůh, jak to vidíme v dějinách, odmění nejen to, co jsme vykonali, ale dokonce i to, co jsme chtěli vykonat, i když jsme nebyli s to záměr uskutečnit... První tedy naše odměna je možnost i jednoduše nejúčinnějšího lovu duší, dokonce po smrti. Představme si dále, jak velice nám budou vděčné všechny ty nespočtené řady duší, kterým jsme otevřeli nebe... jak nám budou děkovat po celou věčnost, a také my budeme vděční jim, protože svou prací pro ně jsme získali korunu i sobě... Takže všichni spolu s Neposkvrněnou budeme věčně děkovat a velebit milosrdenství, dobrotu, moudrost, moc a spravedlnost Boha*“ (Spisy 880).

Grafika: M. Kościełniak

Za několik měsíců po těchto slovech se u Maxmiliána obnovila tuberkulóza. Musel nechat stranou teprve započatou apoštolskou činnost a organizování Rytířstva Neposkvrněné a podrobit se dlouhodobému léčení. Na nemoc, která ho přinutila k nečinnosti si nestěžoval, přesto dopisy, které psal kolegům z dob studií a svému bratrovi, prozrazují jeho vnitřní naladění. V té době se totiž usilovně snažil získat text a melodii písně zpívané v římském kolegiu (srv. Spisy 32a, 38, 40). Slova písně otevírají před námi cesty jeho myšlenek:

„*Už brzy Ji uvidím
v mé vlasti nebeské
mou radost, lásku, život
– Marii, Matku mou!
V nebi, v nebi, v nebi
brzy už uvidím Ji!*“ (Spisy, 38).

Ždá se, že tehdy r. 1920 si byl téměř jistý, že se blíží smrt. Nebál se jí, ani nelitoval života. Spíše se těšil nadějí, že brzy potká svou „radost, lásku, život“. Avšak stesk obsažený v písni i slovech ho nepřivedl do stavu snění. Jakmile nabral sil, okamžitě se pustil do intenzivní práce.

V lednu r. 1922 začal vydávat „Rytíře Neposkvrněné“. Nečekal na smrt, ale co nejlépe využíval čas, který mu Bůh daroval.

Po několika letech usilovné práce, se nemoc opět vrátila. R. 1926 musel opustit rozvíjející se vydavatelství v Grodně. Představení našli pro něho náhradníka v osobě jeho rodného bratra o. Alfonse, jehož před nařízeným odjezdem nestačil ani uvést do tajů redaktorské práce. Na podzim mu napsal ze Zakopaneho: „Sám plánuj získání celého světa pro Neposkvrněnou, jako bych tu už nebyl.“ Podobným tónem hovořil se svými bratry spolupracovníky: „*Občas se mi zdá, že můj úkol na zemi je snad už hotov*“ (Spisy 104, 105).

Avšak byl mu dán další dáreček – čas a síla. A opět se nepoddal tesknosti, že již za nedlouho uvidí Marii v nebi. Hned na podzim r. 1927 zakládá Niepokalanow, který se začíná velmi rychle rozvíjet. A počátkem r. 1930 se vydává na cestu do Japonska, kde se začíná uskutečňovat ne touha po setkání s Matkou, ale plány apoštolského „obsazování světa“. Je to Alfons, koho si Neposkvrněná „bere k sobě“ o vigilii svátku Neposkvrněného Početí r. 1930, naproti tomu Maxmilián ani na chvíli neomezuje své úsilí až k hranicím možností, jen aby využil jemu darovaný čas. Plánuje misie do Číny, Indie, Koreje, Libanonu... Snaží se dostat k miliónům lidí svým neokázaným časopiskem, hlásajícím lásku Boha zosobněnou v Srdci Ježíšově a v jeho Neposkvrněné Matce. Samozřejmě mívá okamžiky slabosti, o kterých mluví jen velmi zřídka. „*O o. Alfonsovi se mi zdálo jen jednou. Pochopil jsem, že brzy půjdu za ním*“ (Dopis matce z 6. 4. 1932, Spisy 366). Ale slabosti se nepoddává, a to ani v době války.

A svůj život odevzdává ani ne tak z tesknosti po setkání s Neposkvrněnou Matkou, jako spíše využívá příležitost, aby zachránil život otci rodiny a aby zapracoval na „posvěcení“ devíti odsouzců, bráně je před zoufalstvím a nenávisť.

*o. Paulin Sotowski OFMConv
RN 7-8/2008*

Pamatuj,
*nejdobrotivější Panno Maria,
že nikdy nebylo slýcháno,
že bys koho opustila,
kdo se utíkal pod Tvou ochranu,
kdo Tě vzýval o pomoc,
kdo Tě žádal o přímluvu.
Povzbuzen takovou důvěrou
spěchám k Tobě,
Panno panen a Matko.
K Tobě přicházím,
před Tebou klečím
já lkající hříšník.
Dobrá Matko Slova,
nepohrdej mými slovy,
ale milostivě mě slyš a vyslyš.
Amen.*

Sv. Bernard

DON QUIJOTE v minoritském hábitu

NAŠEL SVÉ MÍSTO

Bratr Zeno nějakou dobu hledal své pravé místo na zemi. Nakonec je našel v klášteře konventuálních františkánů. Pod ochranou Neposkvrněné, u skvělého učitele, o. Maxmiliána Kolbeho, byl „opracováván“ jako surový diamant. Trvalo však ještě dlouho, než se ukázal v plném lesku. Už v grodenském klášteře Zeno prožil zlomový okamžik, přemýšlel i o odchodu. Svůj problém sdělil o. Maxmiliánovi.

Nikdo se nikdy nedověděl, o čem tehdy rozmlouvali, ale po odchodu z pokoje představeného byl úplně jiným člověkem. Uvědomil si snad tehdy, čím má skutečně být? Pravděpodobně ano. Nevěděl, co bude dál, ale byl si jist, že bude tak, „jak chce Maria“. „Maria je nejpřímější, nejkratší a nejjistější cestou k Ježíšovi“ a on, řečeno slovy o. Maxmiliána, má být jen „nástrojem v Její ruce“.

Bez váhání přijal nabídku odjezdu na misie. „Vůle Neposkvrněné“ – tato dvě slova navždy určila jeho život. Její vůle ho zavede až do dalekého Japonska. On sám to výstižně shrme v nejdelší japonské větě, kterou vlastnoručně napsal: „Tengoku, Maria, Zeno“ čili „Nebe, Maria a Zeno“.

BOJOVAL BEZ MEČE

Buddhistická tradice velí Japoncům v každé události vidět osud, před nímž není úniku. Neúspěch, neštěstí či nouze jsou také osudem, nebo ještě hůře, důsledkem předchozího života.

Konfucianismus říká: „Kdo nepracuje, ať nejí.“ Pomoc potřebným je sice považována za čin hodný chvály, ale natahování ruky pro pomoc z různých důvodů společnost neakceptovala. Pro hrdé potomky samurajů to dodnes znamená ztrátu osobní cti.

Proti takovému pohledu na situaci potřebných lidí vystoupil bratr minoritského řádu Zeno Żebrowski. Kvůli tomu byl nazván „japonským Don Quijotem“. Bojoval totiž s nepochopením pro lidskou bídu jako s větrnými mlýny. Bojoval, ale ne mečem, nýbrž prosbou o modlitbu a almužnu pro potřebné i růžencem, který skoro nepustil z ruky.

Foto: www.brotherzenon.com

MISIONÁŘ

Slova „prosím o modlitbu...“ otvírala domy i srdce Japonců. Bratr Zeno v jedné z nemocnic prosil o léky, v bohatě vypadajícím domě o šatstvo, v obchodě o boty či chléb. Ve své prostotě dokázal jít do neznámého domu, k neznámým lidem a prosit o almužnu. Než prošel branou, nikdy nezapomněl na jedno: sáhnout po růženci a požádat o pomoc Neposkvrněnou. Pak šel mezi lidi se slovy: „Je to pro ubohého člověka ...“ – a skoro nikdo ho neodmítl.

Byla jeho angažovanost pro bližní misijní činnost? Rozdával chléb a příkrývky lidem žijícím u cest, v parku či pod mostem, ale vlastně nikdy se neodvolával na Krista nebo Písmo Svaté. Pro ty, kteří se ocitli na dně života, se však jeho jméno stalo synonymem Boha. Autor knihy „Zeno nemá čas umřít“ vypráví, že v „Ari no Machi“ (Město mravenců, sídlo tokijské chudiny) se často objevovali vyslanci různých náboženských skupin i politických stran. Sliby rychlých výhod se snažili využít bídu lidí pro vlastní účely. Místní obyvatelé však krátce odpovídali „My věříme v Zena“.

Uvěřili v to, co on říkal. Bratr Zeno jim rozuměl a velice mu záleželo na tom, aby ti ubožáci poznali lidskou lásku, uvěřili v lidi a v dobro.

PROMLOUVAL ÚSPĚŠNĚ

V mnohých situacích ho neminulo ponížení. Jednou, když sbíral almužny poblíž buddhistické svatyně, vyšel odtud mnich s námitkou: „To je buddhistická svatyně, tady katolíci žebrat nemohou!“ Zeno nevzrušeně odpověděl: „To je pro chudé lidi. Všichni lidé jsou bratři. Všichni jsou z jednoho materiálu ...“ Mnich zmlkl. Po chvíli se vrátil s tak velkým darem, jaký bratr Zeno dosud nikdy nedostal.

Také v klášteře mu ne vždy a ne všichni rozuměli. Jeden z představených, nespokojený s jeho častou nepřítomností, mu vyčetl: „Zeno, dnes zase o tobě psali v novinách. Tak to nejde!“ „Ano, otče, ale noviny nenapsaly celou pravdu. Neuvedly, že jsem si svlékl košili a dal ji chudákovi!“ – odpověděl bratr Zeno.

Skutečně, noviny o něm často psaly, o jeho činnosti, a to na prvních stranách. Lidé, jedni ze sympatií, jiní jízlivě, ho nazývali „novinový kněz“, někteří mu i vyčítali, že dělá reklamu sám sobě.

Foto: www.brotherzenon.com

Ale noviny, které někomu byly solí v očích, pro Zena byly nástrojem ke sdělení. Jejich pomocí mluvil k celému Japonsku o lidské bídě i o tom, že jí lze překonat dobrotou a solidaritou srdcí.

POMÁHAL POTŘEBNÝM

Snažil se být vždy tam, kde lidé (jak se jim tehdy zdálo) ztratili všechno. Podivným způsobem vycítil jejich potřeby a vyšel jim vstříc. Edami Shizuki je jednou z mnoha „obětí“ Zenova srdce. Válka zničila výsledky jeho celoživotní práce. Když zlomený myslitel na sebevraždu, stál před ním bratr Zeno, jako by ze země vyrostl, se slovy: „Všechno bude dobré“.

Po rozmluvě s bratrem Zenem napsal: „Na samé dno pronikl paprsek světla. Z mých očí nečekaně vytryskly slzy. Své povíty z onoho dne dodnes nemohu zapomenout. To, jak Zeno s velkou láskou objal svými rukama moje vyhublá, zesláblá ramena a srdečně mě přitiskl k sobě. Od té doby jsem viděl blízko, vedle sebe, výsledky Zenových modliteb a jeho lásky“.

Ten nevzdělaný misionář, který skoro neznal japonštinu, se s velkou intuící pohyboval mezi Japonci a dostával se k jejich srdcím. V čem tkví tajemství jeho úspěchů? Jeden z mnoha jeho přátel, dr. Pavel Nagai Takashi, připomíná slova tohoto mnicha: „Za Zena se pomodli, prosím. Zenova hlava je prázdná, modlitby zapomíná. Je starý, bude muset umřít. Chce být dítětem. Tvář dítěte je pěkná. Srdce je pěkné, že?...“ Komentuje je takto: „Stát se v srdci až dítětem a opustit tento svět. Ten starý mnich po tom touží, ale on už je skoro jako dítě, člověk v duchu chudý. Jeho vousy jsou tak bílé, ale zářící oči patří do mateřské školky“.

Spolubratr, pečující o Zena ve stáří, vzpomíná v podobném tónu: „Jeho zorničky, křišťálově čisté jako u nemluvněte, dělaly jeho tvář mírnou, vřelou a soucitnou. V jejich hloubce se ukrývala krása a důstojnost, podmaňující si lidská srdce“.

ZMĚNIL MNOHÁ JAPONSKÁ SRDCE

Kolika lidem pomohl bratr Zeno? Nevíme. To, co rozdával, mělo pro obdarované často cenu života. Určitě však svým postojem změnil mnoho japonských srdcí. Takže „Don Quijote“? Ano, ale takový, který nic neprohrál. Proto mu napsali na pomník „Kagirinai ai“ („Bezmezná láska“).

P. Albin Długosz, Konagai (Japonsko), RN 4/2008

Vizitka bojovníků proti Katolické církvi

Známý francouzský biskup a teolog Jacques Bossuet v 17. stol. jednou napsal: „Nikdo se nestal nevěřícím, aby předtím nebyl velkým hříšníkem.“ Dnes, kdy jsou ateismus, agnosticismus a povrchní náboženský synkretismus všeobecným jevem, tato teze samozřejmě neplatí ve vztahu k lidem, kteří v tomto prostředí vyrostli a nasáli už od dětství jeho atmosféru. Nelze však popřít její pravdivost u těch, kteří ve jménu novověkých ideologií postavili boj proti Katolické církvi na první místo své publicistické nebo politické aktivity. Podíváme-li se na osobní životy kteréhokoliv z těchto filozofů, spisovatelů nebo politiků, tak z hlediska přirozeného mravního zákona by ani jeden z nich nemohl být dán za vzor mladé generaci jako morální člověk a autorita hodná následování.

Voltaire

Za „praotce“ novověkého boje proti katolické víře je právem pokládán francouzský osvícenský filozof a spisovatel 18. stol., svobodný zednář Francois Arrouet Voltaire. Jeho šířavá protikatolická ironie ve jménu náboženské snášenlivosti mu získala všeobecnou slávu. Dodnes je veleben v literatuře i v učebnicích dějepisu jako „apoštol tolerance“, „velký bojovník za svobodu svědomí“ atd. Ve skutečnosti je Voltaire po mravní stránce odpuzujícím jevem. Byl to cynický lhář, finanční podvodník, obchodník s černými otroky a uduvač. To všechno dokumentuje polský historik J. R. Nowak v knize „Církev a Velká francouzská revoluce“ (vyd. r. 2003 Matice cyrilometodějská v Olomouci).

Za nekritické velebení pruského krále Fridricha II. a ruské carevny Kateřiny II. včetně jejich násilných akcí proti Polsku a krvavých útočných válek v Evropě přijímal od nich drahé dary (sobolí kožešiny, pouzdra ze zlata atd.). Měl také významný finanční podíl v obchodní společnosti, která pořádala „lovy“ na černochoy v Africe a prodávala je do Ameriky. „Otec svobody svědomí“ tím neobyčejně zbohatl. Nepovažoval černochoy za lidi, ale za „netvory zrozené z milostných vztahů žen a opic“. Katolická církev naproti tomu už ve 30. letech 16. stol. prohlásila v dokumentu papeže Pavla III., že domorodci jiné než bílé pleti jsou lidmi a nesmějí být otroky jiných lidí nebo dokonce být pokládáni za zvířata. Když Voltaira někdo v tisku kritizoval, okamžitě tento „rytíř tolerance“ intervenoval u královského dvora, aby dotyčný byl uvězněn. Voltaire pokládal lež za legitimní prostředek

boje. Právě on je autorem výroku, který si o dvě staletí později osvojil nacistický ministr propagandy Joseph Goebbels: „Stokrát opakovaná lež se nakonec stane pravdou.“

Encyklopedisté

Podobně si počínali i další francouzští osvícenci, sružení kolem vydavatelského díla „Encyklopedie“, které systematicky ničilo katolickou víru francouzského lidu: Denis Diderot, Paul Holbach, Jules La Mettrie aj. Kdykoliv si někdo „dovolil“ s nimi polemizovat, okamžitě požadovali u dvora jeho zatčení. O morální úrovni encyklopedistů svědčí jejich večírky a dýchánky, které často vyústily v pusté orgie. Smilstvo bylo v životě těchto lidí naprostou samozřejmostí, s níž se netajili. V jejich řadách se nacházel i pověstný markýz Alphonse de Sade, svobodný zednář, zvrhlé individuum nacházející sexuální uspokojení v týrání druhých. Dalším „výtečníkem“ tohoto protikatolického tábora byl člen zednářské lóže iluminátů, okultista a později v celé Evropě hledaný podvodník Giuseppe Balsamo-Cagliostro. „Velký“ filozof a encyklopedista J. J. Rousseau své vlastní děti odložil do sirotčince, aby mu „nepřekážely“, jak uvádí Paul Johnson ve svém spise „Intelektuálové“. Marně bychom hledali mezi těmito osvícenskými encyklopedisty, kteří povýšili boj proti „katolické pověře“ na svůj ústřední program, jediného člověka, jehož by bylo možno po lidské stránce nazvat alespoň slušným. To všechno dokládá ve svém spise „Rewolucja Francuska...“ bl. Sebastian Pelczar, polský biskup a historik počátku 20. století.

francouzští revolucionáři

Tim spíše nenajdeme slušného člověka u velkých pronásledovatelů Církve za Velké francouzské revoluce. Zavražděný Jean Marat, za jakobínské vlády rouhavě uctíváný jako bůh, byl ve skutečnosti krutý násilník a promiskuitní smilník. Georges Danton proslul jako bankéř svými finančními podvody, Maximilian Robespierre bestiální surovostí, kterou později „zžitkoval“ ke genocidě celých krajů (např. Vendée) jen proto, že jejich obyvatelé se odmítli vzdát katolické víry. Odpadlý biskup Charles Talleyrand, také velký proticírkevní bojovník, byl v mládí uvězněn za zneužití 14leté dívky, ale kál se a plakal. Proto byl z vězení propuštěn, později ale s pobavením vzpomínal na tuto „dobře zahanou komedii“. Odpadlý kněz Joseph Fouché, jinak velký smilník, vynášený dodnes některými proticírkevními liberály jako hrdina, se „vyznamenal“ v Lyonu střelbou z děl do žen a dětí, které odmítly ateistický „kult rozumu“ a zůstaly věrné katolické víře. To všechno se lze dočíst u Nowaka i v knize spisovatele Stefana Zweiga (nepřilíš nakloněného katolické víře) „Joseph Fouché“.

italští revolucionáři

Lidmi s pochybným morálním profilem byli i italští zednářští bojovníci proti Církvi. Giuseppe Mazzini, vůdce tzv. Římské revoluce r. 1848, byl zloděj, který se obohacoval krádežemi cenných předmětů z chrámů a vydával osobně příkazy k vraždám kněží. Totéž činil r. 1870 po obsazení města Říma italskými vojsky další svobodný zednář Giuseppe Garibaldi, neprávem velebený jako italský národní hrdina (informace s odvoláním na zdroje se lze dočíst v životopise bl. Pia IX. od bl. Sebastiana Pelczara a v životopise téhož papeže od Stanislava Krajského).

marxističtí revolucionáři

Boj proti katolickému křesťanství povýšili na svoji prioritu i zakladatelé marxistického ateismu. Jak vypadal jejich morální profil? Karl Marx byl podle pramenů (publikovaných mj. v Johnsonových „Intelektuálech“ a v Marčenkově „Případu posedlosti Karla Marxe“) nejprve „věč-

ným studentem“, jenž koketoval s tajnými satanistickými spolky. Svě studijní povinnosti zanedbával a neustále se opíjel v hospodách. Univerzitu dokončil až po pohrůzce otce, že mu přestane posílat peníze. Oženil se s bohatou šlechtičnou Jenny von Westfalen, jejíž majetek prohrýřil. Ke své ženě se choval hrubě a udržoval poměr se služkou. Jako novinář se neostýchal zveřejnit v novinách projev britského premiéra Gladstona, který tento politik nikdy neproněsl. Marx si ho vymyslel, protože potřeboval Gladstona představit v nejhorším světle.

Jeho nejbližším spolupracovníkem byl Friedrich Engels, zámožný obchodník s textilem, autor knihy „O původu státu, rodiny a vlastnictví“, v níž napadá mj. i manželství a požaduje uzákonění tzv. „volné lásky“. Nutno dodat, že Engels ji sám také praktikoval. Marx i Engels nadšeně velebili krvavý teror Pařížské komuny r. 1871, při němž tzv. komunardi vraždili lidi na potkání jen kvůli jejich „buržoaznímu původu“, mj. zastřelili i arcibiskupa Dalboise.

Nemravně si počínal také další úhlavní nepřítel křesťanství - vůdce bolševické revoluce v Rusku Vladimír Iljič Lenin, což nejlépe dokumentuje ruský historik Dmitrij Volkogonov ve své biografii tohoto diktátora. Žil ve faktické bigamii, krom své manželky Naděždy Konstatinovny Krupské měl ještě u sebe milenkou – spisovatelku Inessu Armandovou. R. 1917 přijíždí do své vlasti z exilu jako německý agent. Lenin nese přímou osobní zodpovědnost za vraždy cca 8 milionů nevinných lidí z důvodů třídních, politických a náboženských. Objektivně patří se svým spolubojovníkem Lvem Davidovičem Trockým k jedněm z největších zločinců lidských dějin. V jeho hrůzovládě pokračoval Josef Visarionovič Stalin, také velký protikřesťanský bijec. Svou kariéru začínal jako student pravoslavného semináře, odkud byl vyloučen pro krádež. Potom strávil několik let jako vůdce lupičské bandy, která se specializovala na přepadání a vykrádání vlaků (Allan Bullock: Hitler a Stalin).

mexičtí revolucionáři

Největším pronásledovatelem Katolické církve v Mexiku byl prezident Plutarco Calles, komunista a současně svobodný zednář. Byl to vládychtivý ni-

čema, neštítící se žádného nemravného prostředku k dosažení tohoto cíle. Stal se masovým vrahem katolíků. Jeho policejní složky si krátily v neděli čas vyjíždkou na venkov, kde střílely lidi vycházející po mši z kostela. Calles věrolomně slíbil katolickým povstalcům, tzv. cristeros, že splní jejich požadavky náboženské svobody, když složí zbraně. Ti mu uvěřili, Calles však místo splnění slibu je dal všechny postřílet (uvádí Lothar Groppe v životopise sv. Miguela Pro). Ctižádostivými darebáky nevybíravými v prostředcích byli i španělstí iniciátoři boje s Církví Largo Caballero a Manuel Azaña. V předvečer španělské občanské války r. 1936 tiše souhlasili s pouličními vraždami vlivných katolických osobností a duchovních, jak o tom vypovídá tehdejší prohlášení španělského episkopátu.

Nedávná minulost

O morálním profilu nacistických zločinců, pro něž boj proti katolicismu byl rovněž jednou z priorit, není třeba se šířit, neboť je dostatečně znám. Nutno však si všimnout poválečných údajných „velikánů myšlení a ušlechtilých zastánců svobody“, které západní liberalismus a socialismus tolik vynášejí. Nejvíce vystupoval proti Katolické církvi Jean Paul Sartre, existencialistický filozof, hlásající bezohledný sobecký egoismus a promiskuitní smilstvo jako „autentické vyjádření svobody člověka“ a nejvyšší lidské hodnoty. To také v praxi realizoval, jak se lze dočíst ve skvělé knize Patricka Buchanana „Zánik Západu“. Stejně si počínali i nenávislní odpůrci katolicismu z řad neomarxistické tzv. Frankfurtské školy: Theodor Adorno, Max Horkheimer a Herbert Marcuse. Otevřeně propagovali všeobecnou sexuální uvolněnost a legalizaci potratů. Tito mužové jsou ideovými a do jisté míry i fyzickými původci revolučních násilností levicově orientované studentské mládeže r. 1968 v západních metropolích ve jménu „sociální a sexuální svobody“. Z řad těchto bývalých studentů se rekrutují současní politikové, kteří prosazují legalizaci potratů, homosexuálních sňatků, klonování a eutanázie, mj. i bývalý americký prezident Bill Clinton, pověstný svými milostnými aférami, a třikrát rozvedený bývalý německý kancléř Gerhard Schröder.

Opačný pól

Tak by se dalo pokračovat. Správně napsal velký český předválečný apogeta, jezuita Konrád Kubeš, že za všemi protikatolickými tirádami a pronásledováním Církve vězí nemravný život jejich iniciátorů. Vzdát se ho nemíní, protože život ve hříchu je pohodlnější než život v zápase s hříchem. Církev však jim jejich hřích svojí naukou připomíná a probouzí v nich včítky svědomí. Proto se tito lidé obracejí proti ní. Boj s Církví představuje u nich boj s vlastním svědomím.

Srovnáme-li s mravním profilem těchto amorálních nepřátel Katolické církve mravní profil jejich nadšených obhájců, kteří se jim postavili na odpor, ihned se objeví obrovský rozdíl. Největšími bojovníky proti francouzskému osvícenství 18. stol. byli světci Alfons z Liguori a Klement Maria Hofbauer a papežové Pius VI. a Pius VII., oba ctnostného života, kteří svou věrnost Kristu zaplatili internací ve Francii, kam je dal odvézt Napoleon. Život těchto čtyř obránců víry a život Voltaira, Diderota, Robespiera atd. – to jsou absolutně nesrovnatelné skutečnosti. Porovnáme-li život papeže bl. Pia IX. s životem krutovládců Mazziniho – máme jasně proti sobě na jedné straně světce a na druhé darebáka. Svátým životem vynikal i velký německý bojovník proti svobodnému zednářství v 19. stol. Wilhelm von Ketteler, rovněž tak i J. J. Goerres, Frédéric de Ozanam aj. Proti liberálnímu nebezpečí nejbojovněji vystupoval papež světec Pius X. Bezúhonný ctnostný život papeže Pia XII., bojovníka proti komunismu i proti Sartrovi existencialismu taktéž ostře kontrastuje s životem reprezentantů bezbožeckého komunismu i liberalismu, stejně tak i dnes mravní profil papežů – obránců počatého života Jana Pavla II. a Benedikta XVI. stojí v příkrém protikladu k mravnímu profilu politiků, kteří vraždy nenarozených obhajují. Miliony katolických mučedníků pro katolickou víru ve 20. stol. pak mluví za všechno. Katolická církev dokázala v průběhu posledních 200 let s pomocí Boží jednoznačně svou mravní převahu nad všemi bezbožeckými -ismy.

Poutě k Matce Boží nezastaraly

Foto: M. Lattebergová

Doba dovolených a prázdnin je už tradičně i dobou poutí ke známým mariánským svatyním. Věřící, kteří nemají právě možnost účastnit se organizované pouti na Hostýn, Sv. Horu, do Křtin či na Lomeček, často tak rádi učiní soukromě a v rámci dovolené navštíví buď některé z českých nebo zahraničních mariánských poutních míst. Vzniká však otázka: Není to přežitek dřívějších dob, který už neodpovídá dnešní spiritualitě? Pannu Marii mohou přece uctívat a modlit se k ní kdekoliv v kterémkoliv kostele nebo i ve svém soukromém bytě. Milosti od Boha získané na její přímluvu mohou dostat všude.

To je jistě pravda. Jenže každý z nás má rád určité místo. Doma se např. nejlépe cítím buď ve svém pokoji nebo na zahradě, případně mám v oblíbě nějakou lokalitu v nedalekém lese, když cestuji, tak nejraději jezdím do té či oné konkrétní obce... A jsem potěšen, když právě tam mne někdo, koho mám rád, navštíví, aby se mnou sdílel tento můj dobrý pocit, prožívaný speciálně tady a nikde jinde.

Matka Boží Panna Maria se chová stejným způsobem. Je přece člověkem jako každý z nás, i když

mimořádně omilostněným. Na věčnosti je u Pána – dokonce „po Bohu ta nejprvnější“, jak zpíváme ve známé mariánské písni. Tam prožívá opravdovou nepopsatelnou blaženost. Na této zemi však má – jak dala mnohokrát najevo ve svých zjeveních – zvláštní vztah lásky k určitým jí zasvěceným chrámům a lokalitám, kterých je po celém světě velké množství. A má radost, když její ctitelé tam jdou, aby s ní tento vztah sdíleli jako s maminkou. Proto mariánské poutě nezastaraly. Zbožnou návštěvou těchto míst dáváme najevo svoji oddanost a lásku k Panně Marii, Matce Boží, které Ježíš Kristus, když umíral na kříži, svěřil do mateřské péče každého z nás. To, co má ráda ona, chceme mít rádi také my. V tom je nadčasový smysl poutí na mariánská poutní místa, proto nezastaraly. Při poutích – nebo i jen návštěvě poutních míst – si také připomínáme, že když chceme milovat to, co miluje ona, Neposkvrněná a Nanebevzatá, tak na prvním místě je to snaha o ctnostný život. To má Matka Boží nejraději a tím jí uděláme tu největší radost.

R. Malý

Írán vzdálený i blízký

Poslední dobou na mezinárodním fóru neustává kritika Íránu. Je obviňován z podpory terorismu, obohacování uranu za účelem výroby jaderných zbraní a také z antisemitismu, stal se synonymem všeho nejhoršího. Vidíme v něm hrozbu pro náš demokratický svět, který střehá hodnoty důležité pro celé lidstvo. Takový názor je nesporně nadsazený, posouzení současných vládnoucích sil v Teheránu raději přenechme historii. Kvůli rovnováze nezaškodí připomenout si historii Tří Králů, nám tak milých, které i často kritizovaný prezident Ahmadínežád uznává za rodilé Íránce.

„Přišli od východu“ říká ve svém evangeliu svatý Matouš. Tento výraz znamená země ležící východně od Jordánu: Arábii, Persii, Indii. Nejstarší nástěnné malby v římských katakombách je zobrazují v oblečení typickém pro Peršany: kuželovitá čapka se špičkou spadající dopředu, nazývaná obvykle „frygická“, krátké tuniky, těsné kalhoty a pelerína. Tak museli vypadat na mozaice, zdobící kdysi fasádu baziliky Božího Narození v Betlémě. Perský král Husrav II., který roku 614 napadl Palestinu, v nich poznal své krajany, což zachránilo chrám před zbořením.

Evangelium označuje tyto poutníky od východu řeckým slovem *magoi*. V tomto případě nejde o mágy, zabývající se čarováním, ale o mudrce, zběhlé v astronomii, matematice a medicíně. Plnili současně kněžské funkce v zoroastrismu – náboženství, které vyznávali obyvatelé perské říše. Ze všeho tohoto vyplývala obrovská autorita i bohatství, takže není divu, že obyvatelé Betléma je považovali za krále.

Mudrci se museli vyznat v sestavování horoskopů, neboť ty vznikly v jejich vlasti. Neobvyklá hvězda, kterou spatřili na nebi, ohlašovala bezpochyby příchod někoho významného na svět. Kašpar, Melichar a Baltazar (tato jména jim přisuzuje tradice) se vpytávají v Jeruzalémě na novorozeného židovského krále. Není však vyloučeno, že jej ztotožňují s jedním z „vysvoboditelů“, předpovězených v zoroastrismu. Ti se měli objevovat na počátku každé nové éry, aby odstranili zlo, které se na světě nashromáždilo, a navrátili původní harmonii. Také se očekávalo, že sestoupí na Zemi samotný bůh Ahura Mazda, který přivede dobro ke konečnému triumfu. V Íránu zůstaly dodnes jeho svatyně, ve kterých se praktikuje kult ohně. Jedno je jisté: Bůh miluje všechny lidi, a proto rozšířil jiskry svého světla po celé zeměkouli.

Rogier van der WEYDEN, Bladelinův triptich (detail), Státní muzeum, Berlín

Můžeme litovat, že sv. Matouš napsal tak málo o setkání mudrců s Ježíškem a pomlčel i o jejich osudech po návratu do vlasti. Syrské i arménské apokryfy shodně tvrdí, že setkání s malým Ježíšem mudrce zcela změnilo. I po mnoha letech žili ve vzpomínkách na onu chvíli. Jednoho dne se dověděli o neobvyklém člověku, který přišel z Palestiny a vydával se za žáka Ježíše Krista. Byl to sv. Tomáš. Hned jej vyhledali a zasypali lavičnou otázkou. Více než deset dnů jim Tomáš líčil celý pozemský život Krista a vykládal jeho učení.

Poslouchali, zaujati až do morku kostí. Chvillemi otvírali údivem ústa, kývali hlavami na souhlas, jindy si otírali slzy. Nakonec poprosili o křest. Apoštol je nejen pokřtíl, ale také vysvětil na Kristovy kněze. Chtěl totiž brzy pokračovat v cestě do Indie a potřeboval nástupce, kteří by hlásali radostnou zvěst v perské říši. Mudrci to činili horlivě až do smrti a dokázali obrátit mnoho pohanů.

Podle zoroastrického pohřebního rituálu byla těla zemřelých umístěna na tzv. „věže mlčení“, dokud je supi neočistili od zbytků smrtelné hniloby. Pak byly ostatky shazovány do hlubokých jam. Existuje mnoho rozdílných názorů na místo pohřbení svatých mudrců, uctívaných v naší kultuře jako Tři Králové. Italský cestovatel Marco Polo v 13. století podrobně popisuje jejich hrob v perském městě Savah, dodnes se však nepovedlo zjistit, kde se nacházelo. Jiná hypotéza ukazuje na Urmii, ležící na severozápadě současného Íránu. V centru města se zachoval starobylý asyrský kostel Matky Boží. Místní křesťané, včetně katolíků, tvrdí, že právě tam byli pohřbeni Melichar, Kašpar a Baltazar. Jejich ostatky však čekala ještě dlouhá cesta. Nejprve je svatá císařovna Helena odvezla do Konstantinopole, pak se dostaly do Milána, odtamtud pak – zásluhou Friedricha Barbarossy – do Kolína nad Rýnem.

Pokračovateli Tři Králů jsou křesťané, žijící v dnešním Íránu (tento název přijala Persie roku 1935). Mezi 70 miliony obyvatel je jich pouze 90 tisíc. Jsou to arménští křesťané apoštolští a katolíci, dále křesťané asyrští (čili nestoriáni), chaldejští, římskokatolíci, anglikáni i protestanti – celkem 20 různých společenství. Všichni dohromady tvoří příslovečnou kapku vody v moři šití, vyznávajících radikální verzi islámu. Ještě začátkem 20. století bylo křesťanů pětkrát víc než dnes. První ránu jim dali v době 1. světové války turečtí vojáci a jejich spojenci Kurdové. Turci to vysvětlují jako nešťastný důsledek válečných operací, nutností likvidace zázemí pro ruská a britská vojska,

s nimiž sympatizovali křesťané atd. Uvážíme-li počet spáchaných vražd, nejvhodnějším slovem je genocida. Mezi desítkami tisíc obětí byli chaldejský arcibiskup v Urmii Thomas Audo a apoštolský delegát v Persii Jacques-Emil Sontag, zabití 27. července 1918.

Íránských katolíků je nyní 7 tisíc. Patří ke třem vyznáním. Chaldejští a arménští vycházející z unii, které uzavřeli s papežem nestoriáni, a křesťané arménští apoštolští. Vznik římskokatolického společenství je do jisté míry zásluhou Mongolů, kterým u nás říkáme Tataři. V 13. století dobyli mimo jiné i perskou říši. Zatímco celá střední Evropa se třásla strachem při pouhé myšlence na ně, asijská křesťanstva v Mongolech viděli osvoboditele od muslimské nadvlády. V této situaci papež Inocenc IV. (+ 1254) na jedné straně organizoval křížovou výpravu proti Tatařům a na druhé prostřednictvím poslu vyzýval mongolské chány k přijetí křesťanské víry. Ti nakonec přijali islám, ale v oné době papežovo snažení přineslo jisté výsledky; snad proto, že Mongolové chtěli být zadobře s křížáky. Když velký perský chán Argun požádal o misionáře, papež Mikuláš IV. (+ 1292) pověřil tímto úkolem františkány a dominikány. To byl počátek katolických misí na území dnešního Íránu, Číny a bývalých sovětských republik ve střední Asii. Roku 1318 vznikla v perském chanátu první arcidiecéze římskokatolického ritu. V její tradici pokračuje isfahánská arcidiecéze se sídlem v Teheránu, vzniklá díky karmelitánským misím.

Ve 20. století šáh Mohammad Réza Páhlaví přiznal křesťanům podobná práva, jaká měli muslimové. Nemohli pouze usednout na trůnu nebo stát v čele vlády. Tato vstřícnost vládců vyplývala z jeho prozápadních sympatií i z přílivu Evropanů a Američanů, zajímajících se o íránskou ropu. Pro vzdělané společenské vrstvy se křesťanství stalo symbolem pokroku. Není náhodou, že nejlepší pověst měla katolická College St. Louise v Teheránu. Z více než tisíce studentů bylo 95% muslimů, hlavně děti z nejlepších íránských rodin.

Šáh provedl mnoho společenských i hospodářských reforem. Konzervativní kruhy však tvrdily, že jeho prozápadní politika popírá tradiční hodnoty islámu. Navíc šáh vládl „silnou rukou“ s pomocí nenáviděné tajné policie SAVAK. Na Blízkém východě stačí málo ke vzbourení lidu. Postačí páteční kázání mully a zfanatizovaný dav ihned vyjde na ulice. Vypukla revoluce, která nakonec šáha donutila k abdikaci. 1. dubna 1979 se zmocnil vlády ajatolláh Chomejní a prohlásil Írán za islámskou republiku.

Zanedlouho poté všichni křesťanští duchovní, kteří neměli íránské občanství, dostali příkaz ihned opustit zemi.

V případě katolíků bylo vyhnáno 85% kněží a dva biskupové. Když po několika letech stát povolil návrat zahraničních duchovních, určil současně maximální limit: po jednom kněži na každém působišti. V emigraci v Kanadě dosud zůstává chaldejský arcibiskup Hanna Zora.

V atmosféře pronásledování křesťanů byl uvězněn a mučen kněz polských smluvních dělníků. Oficiálně byl obviněn z držení dvou lahví mešního vína. Nikdo se zdravým rozumem to nechápal. „Thriller mezi Teheránem, Moskvou a Varšavou“ – psala některá media. Duchovní totiž prohlásil, že v případě vyhoštění se do Polska nechce vracet přes Moskvu. Jiní v tom viděli odvetu za návštěvu Jana Pavla II. v římské synagoze. Íránský velvyslanec ve Vatikánu to však rozhodně popřel. Kněz byl nakonec odsouzen v tajném procesu ke třem letům vězení a po půldruhém roce vyhoštěn z Íránu.

Ajatolláh Chomejní nazýval hlavu katolické církve „panem papežem“, což v perském jazyce (*pársí*) zní ještě pohrdavěji než v češtině. Jan Pavel II. si však získal respekt ajatolláhových nástupců za mírové iniciativy v oblasti Blízkého východu a za rozvíjení vztahů s muslimským světem. Svědčí o tom účast prezidenta Chameneiho na jeho pohřbu. V téže době státní televize vysílala smuteční bohoslužbu z teheránské chaldejské katedrály, kterou sloužil římskokatolický arcibiskup Ignazio Bedini, stojící v čele biskupské konference. Aby neměli katolíci příliš velkou reklamu, ukazovaly kamery duchovní, státníky v čele s předsedou parlamentu, cenzurovaly však záběry na davy, které se nevešly do kostela a zaplnily okolní ulice.

Korán počítá v islámské společnosti s „enkávami“ jinověrců. Mohamed a jeho vyznavači od samého počátku uznávali křesťanství za víru hodnou ochrany a do-

poručovali věřícím v Krista, aby se řídili v životě zásadami Evangelia. Tento princip obsahuje íránská ústava z roku 1979. Ta zaručuje křesťanům, judaistům a zoroastřím právo na celebrování svých obřadů, vyučování pravd víry a užívání vlastních předpisů ve sféře občanského práva (např. rozvody). Stanoví, že rasa, náboženství ani národnost nesmí být důvodem k diskriminaci. V parlamentu jsou rezervována dvě místa pro křesťany arménské apoštolské, kteří převažují, po jednom pro asyrsko-chaldejské, zoroastřisty a judaisty.

Přesto jsou jinověrci stěží tolerováni. Muslim obrácený na křesťanství musí být propuštěn z práce. Ve skutečnosti riskuje život, podobně jako ten, kdo ho obrátil. Vraždy pěti protestantských pastorů, spáchané v posledních letech, jsou smutným potvrzením tohoto faktu.

Křesťané jsou diskriminováni i v jiných oblastech. Nemají například právo dědit po muslimech. Pokud se však mezi dědici křesťana vyskytnou muslimové, pak bez ohledu na příbuzenský vztah dědí přednostně.

Šaría, čili právo založené na mohamedánské tradici, zasahuje téměř do všech oblastí života. Určuje oblečení žen i mužů, jejich vzájemné vztahy, stravu, trestní sankce. Podle údajů humanitárních organizací se Írán nachází v popředí států podle počtu vykonaných poprav. Cizoložství je stále trestáno ukamenováním, krádež useknutím ruky, drobnější přestupky bičováním.

Pod naprostou státní kontrolou jsou všechny publikace. Za vlády prezidenta Chameneiho, nazývaného s nadsázkou „íránským Gorbačovem“, biskupská konference vydala v perském jazyce sedm deuterokanonických knih Starého Zákona, které nejsou v protestantských vydáních

Kostel arménských křesťanů u města Tabriz v severozápadním Íránu

Bible, a také *Katechismus katolické církve*. Menšinová vyznání musí používat učebnici náboženství, potvrzenou ministerstvem osvěty. Tato kniha ukazuje muslimský pohled na křesťanství, judaismus a zoroastrismus. Z obálky hledí, jako certifikát věrohodnosti ajatolláh Chomejní. Kdyby žák bral tuto učebnici vážně, musel by okamžitě konvertovat k islámu.

Úřady nerady vidí bohoslužby v perském jazyce, mají podezření na přetahování muslimských věřících. Týká se to římskokatolíků, protože arménští i chaldejští používají v liturgii vlastní jazyky.

Přes neustálou islámskou propagandu lze pozorovat jistý zájem o katolickou víru. Týká se to především akademického prostředí. Odtamtud často přicházejí prosby o teologickou literaturu. Internet spolu se satelitní televizí ještě zvyšují chuť k poznání. Univerzity byly dosud „oknem do světa“, jímž se do země dostávaly různé demokratické ideje. Významný je také fakt, že 65% studentů jsou ženy. Oblečené od hlavy po paty do černých hábitů, studují na právníky, lékaře, inženýry. S tím se nemohou smířit fundamentalisté. V Koránu je přece výrazně řečeno, že „muž stojí o jeden stupeň výše než žena“ (K 2, 28). Zároveň je ženám přikázáno: „Zůstaňte doma a nenoste ozdoby jako v dobách modloslužby. Modlete se, plaťte daně, poslouchejte Boha i Jeho Proroka“ (K 33,32 n.).

Nový prezident Ahmadínežád už ohlásil očistu iránské osvěty od následků západní „kulturní agrese“. V této situaci šance na znovuzískání katolických škol, zabraných státem krátce po svržení šáha, klesá k nule.

Islámská revoluce spolu s iránsko-iráckou válkou urychlila emigrační proces. Od roku 1979 za hranice uprchlo přes 200 tisíc křesťanů. Judaisté a zoroastristé také emigrují. První věcí, která bije do očí po příletu na teheránské letiště, je pohled na celé rodiny s obrovskými kufry. Prezident Ahmadínežád může do sytosti svolávat pomstu na Spojené státy; průměrnému člověku připomínají betlémskou hvězdu, zářící v temnotě iránské noci. Hvězda z Evangelia vedla Tři Krále až do Betléma. Dnes naděje na důstojný život pomáhá překonat tisíce problémů, spojených s odjezdem. Čísla mluví sama za sebe.

Duchovní a řádové sestry zůstanou na místě. Mezeru po emigrantech zaplní Filipinci, Korejci a syrsko-malabarští, přicházející za prací. Služeb duchovních využívají tradičně diplomaté a zástupci západních firem.

V mozaice různých národností najdeme i Poláky. V průběhu dějin jich tudy prošlo velmi mnoho; někteří dokonce udělali kariéru u šáhova dvora. Nejvýznamnější událost

Katedrála arménských v Isfahanu

se odehrála v roce 1942. Írán se tehdy nacházel na trase polské armády generála Anderse, evakuované ze Sovětského svazu, kam odcházeli polští civilisté. Celkem zde dočasně pobývalo přes 120 tisíc Poláků, z toho 20 tisíc dětí.

Inšá Alláh – opakují s muslimy křesťanství duchovní – stane se vůle Boží. Církev dělá, co může, aby křesťanské svědectví přetrvalo v iránské zemi. V Teheránu se plánuje otevření dvou nových pastoračních středisek a domu pro staré. V Isfahanu probíhá renovace bývalé katedrály Hazrate Maryam, při které vznikne muzeum a středisko dialogu mezi kulturami. Aktivně pracuje *Charita*. To všechno se uskutečňuje s ohromným úsilím, jakoby navzdory logice, ale Evangelium je přece třeba hlásat „v dobách dobrých i zlých“ (2 Tm 4,2).

Když tedy uslyšíte o Íránu, nezapomeňte, že tam žijí bratři v Kristu, krajané biblických Tří Králů. Ti potřebují naši solidaritu.

Užitečná hádka

Kromě konstruktivních hádek existují i hádky užitečné. Jsou to ty, které občas musí vzniknout kvůli obraně určitých hodnot, na kterých nám skutečně záleží. Takovou hodnotou může být třeba pravdomluvnost. Ta je námětem jedné básničky oblíbeného polského básníka Juliana Tuwima:

*„Poslal jsi ten dopis, Janku,
co jsem včera napsala?“*

*„Jak jsem viděl první schránku,
okamžitě bezmála.“*

*„Opravdu jsi nezapomněl?“
ptá se teta s obavou.*

*„Copak si to myslíš o mně?
Nemám hlavu dřavou!“*

*„Hodil jsi jej před půl třetí?
Stryc by to měl zítra číst!“*

*„Ve čtvrt na tři, přesně, teti,
žádné strachy, jsem si jist.“*

*„Právě to mě nejvíc děsí.
Mám to doma kecala!“*

*Vždyť jsem ti už skoro měsíc
žádný dopis nedala!“*

A poté možná teta řekla, třeba i s křikem, že pravdomluvnost je důležitá a svědčí o tom, že máme odvahu a umíme nést odpovědnost za své jednání.

Často se hádame na obranu vlastních nebo cizích práv: kvůli nekvalitně provedené službě, nespravedlivé známce ve škole, předbíhání ve frontě, odbývání naší záležitosti na úřadě, nedodržení termínů. Pokud se soustředíme na řeč o tom, co v této situaci prožíváme a co očekáváme, máme šanci na „civilizovanou“ hádku. Nemáme se pak čeho bát, je-li jejím svědkem naše dítě. Naopak, bude to pro ně praktická lekce rozhodného, ale kulturního prosazení svých práv, případně obrany jiných lidí.

Hádka bývá často spojena s křikem. Křik může být nezvladatelný, impulsivní, urážející, ale také se může stát jedním z konstruktivních výchovných nástrojů. Tehdy však musíme dobře vědět, proč křičíme. Nabízí se jednoduché pravidlo: křič jen za mimořádných okolností a jenom to, co si dítě má zapamatovat. Například: „Nesmíš bít slabšího!“, „Nesnášim lež, přestávám ti pak věřit“, „Je neslušné, když odejdeš, než domluvíš“, „Nikdo v tomto domě nebude klít!“, „Nesmíte teď být pohromadě. Musíte vychladnout. Každý do svého pokoje!“, „Máma potřebuje hodinu klidu, nechodte do kuchyně“. Křik, který se v domě objevuje zřídka, je pro děti jasným signálem, že mají změnit své chování, a rodičům umožní vyjádřit své po-

city bez úhony pro děti. Proto, ač to

zní paradoxně: nejprve myslí, potom křič. A neboj se výrazně povědět, co je pro tebe opravdu důležité, varuj se však urážení těch, kterým tato slova patří.

*Jolanta Basistowa,
Zdroj 34/2007*

Měl jsem za sebou první ročník teologického studia a před sebou prázdniny. Neměli jsme možnosti jako dnešní studenti cestovat po celé Evropě. Pro nás byla tenkrát možná jen cesta do tehdejší NDR, a to ještě často s různými překážkami. I to bratrské Polsko, kam mnozí jezdili, bylo pro nás, bohoslovce, tabu!

Díky za toto krásné ráno

A tak jedno srpnové ráno jsem stál před katedrálou svatě Hedviky v Berlíně. Mše svatá byla ve všední den dole v kryptě. Zatímco nahoře ve městě začínal pravý velkoměstský ruch, zde bylo ticho – to pravé, prázdninové. V lavicích jen pár starých lidí. Kněz, který vyšel ze sakristie, byl mladý. Rozhlédl se po prostoru, kývl na mne, abych šel za ním. „Jsou prázdniny, já tu nikoho nemám, můžete jít ministrovat?“ Přisvědčil jsem, vzal na sebe z věšáku kleriku a šli jsme. Když bylo po oraci, tiše mě vyzval, abych přečetl epistolu. Svatý Pavel má ty své listy někdy pěkně komplikované. Tenkrát jsem pochopil, oč mohou být nějaké věty komplikovanější, jsou-li napsány německy a člověk se nemá možnost na ně dopředu podívat, jak se to stalo mně v té chvíli. Vzpomínám si, že jsem se zpotil, než jsem ji přečetl.

Po mši svatě mě ten mladý kněz pozval na snídani. Zatímco jsme jedli, položil na gramofon desku a já poprvé slyšel: „Danke für diesen guten Morgen, danke für diesen neuen Tag...“ „Díky za toto krásné ráno, díky za každý nový den...“ Píseň, která pak byla přeložena a zpívala ji s oblibou mládež na svých setkáních.

Pak se rozhovořil: „Víte, já mám vztah k vaší zemi. Já se už několik roků modlím za jednoho mladého muže z Československa, který pracuje léta jako kočí v JZD a úřady mu nechtějí dát povolení ke studiu na bohoslovecké fakultě.“ Nevěřím svým ušim, to byl přece můj případ. Proto se ho ptám: „Prosím vás, kdo vám řekl o tom člověku pracujícím v zemědělství?“ „Můj kolega ze studií, kaplan Salowski z Lipska.“ „Tak vidíte, za tím vašim kolegou z Lipska plánuji jet z Berlína. To je totiž můj přítel, Lužický Srb, který za mnou jezdil, když jsem ještě pracoval v JZD. Ale už mě pusti-

Foto: Petr Vaclavěk | Dreamstime.com

li a mám za sebou i díky vašim modlitbám první ročník studia. Nemodlil jste se nadarmo, děkuji vám.“ „To mám radost,“ rozzářil se onen mladý kněz. „To jsem nevěděl a Pán mi připravil dnes ráno takové úžasné shledání! Poslal mi vás, kterého jsem znal jenom z vyprávění a přesvědčil jsem se, že se opravdu žádná modlitba neztratí. Jak je Pán k nám dobrý.“ A vstal, dal jehlu gramofonu zpět na začátek oné desky a tentokrát jsme zpívali společně ono „Díky za toto krásné ráno...“

Kdykoliv dnes slyším tuto píseň, vždy se mi vybaví to srpnové ráno v Berlíně před 28 lety. A znovu, jako tenkrát, vzdávám Bohu díky slovy této písně:

*Díky, že smím tvé Slovo chválit,
díky, že Duchu dáš mi též,
díky, že nablízku i v dáli
lidi miluješ.*

O vděčnosti

Drahé děti, srdečně Vás zdravím a vzpomínám na Vás – a to velice rád – i o prázdninách. Ale ještě mnohem radostnější je to, že na nás všechny pořád pamatuje, i o prázdninách, ve dne i v noci, ten, kdo nás má nejraději, Pán Bůh, náš nebeský Otec.

Všechno máme od něho. Celý ten krásný svět, se všemi horami i řekami, jezery i mořem, s loukami i poli, s obrovským množstvím nejrůznějších krásných květů, motýlů, ptáků a jiných zvířat, se Sluncem, jeho překrásnými východy a západy, s Měsícem a hvězdami.

Jeho dar je, že na Zemi vyrůstá všechno, co potřebujeme k životu. Ještě mnohem vzácnější dar je, že žijeme, že můžeme vidět, slyšet, mluvit, mít radost a rozdávat ji i druhým, mnoho krásného poznávat, přemýšlet a vynalézat, že máme kolem sebe ty, kteří nás mají rádi a které můžeme mít rádi i my. Ale největší dar je to, že nás Pán Bůh má nesmírně rád, stvořil nás s nesmrtelnou duší pro věčný život, připravil nám místo v nebeské radosti, říká nám, jak máme žít, abychom byli šťastní, chrání nás a pomáhá nám.

Představte si, že by bylo dítě, které má velmi hodné rodiče, kteří je mají rádi, dávají mu všechno, co potřebuje, starají se o ně s láskou, a ono by jim nikdy za nic nepoděkovalo. Bylo by to hezké od takového dítěte? Byl by to ošklivý nevděk.

Ale může se stát, že někdo je tak nevděčný k Pánu Bohu.

K Pánu Ježíši jednou přišlo deset těžce nemocných. Ta nemoc se jmenuje malomocenství nebo lepra. Je to hrozná nakažlivá nemoc, která až donedávna byla nevyлéčitelná, smrtelná. Pán Ježíš všechny zázračně uzdravil, když šli tam, kam je poslal. Když s velikou radostí viděli, že jsou uzdravení, jeden z nich se vrátil a vroucně děkoval. Pán Ježíš měl z něho radost, ale trochu smutně řekl: „Nebylo jich uzdraveno deset? Kde je těch devět?“

My všichni dostáváme od Boha pořád tolik nesmírně krásných darů, že bychom je vůbec nedokázali spočítat. Můžeme se každý z nás sám u sebe zeptat: „Jak často děkuji Pánu Bohu za všechno? Podobám se tomu uzdravenému, který s radostí děkoval, anebo těm nevděčným devíti?“

Když jsme vděční, tím víc darů dostáváme. Kdo je vděčný k Bohu, je vděčný i k lidem, kdo je nevděčný k Bohu, bývá nevděčný i k lidem.

Někoho může trápit, že nemá takové dary, jaké mají mnozí jiní. Třeba má slabé zdraví, nebo těžce chodí, nebo nevidí, nebo neslyší, nebo mu nejde některý předmět ve škole, nebo nemá rodiče, nebo ho něco jiného trápi. Ale takového Pán Bůh tím více miluje. Dává mu zase jiné dary. Například někteří nevidomí jsou vynikající hudebníci nebo zpěváci. V některých kostelech nevidomí hrají na varhany. Někteří vynikající vědci nebo umělci neslyšeli. Jsou malíři, kteří nemají ruce a ústy nebo

nohama malují krásné obrazy. Lidé na invalidním vozíčku nebo jinak postižení často konají důležité práce nebo i sportují. Trpící lidé často svými modlitbami i utrpením vyprošují mnoho Božích darů a milosrdenství všem ostatním. A dovedou často úžasně potěšit, povzbudit, poradit. Mnozí svatí prožívali někdy těžká utrpení, a přitom měli v srdci pokoj a radost a dovedli ji rozdávat mnoha jiným.

Všimněte si dětí, které nesou nějaké postižení. Nebo jsou smutné, třeba proto, že nemají rodiče. Budte jejich kamarády, pomáhejte jim, vyprávějte jim, zvlášť o Pánu Ježíši, dělejte jim radost. A uvidíte, že sami z toho budete mít velkou radost. Pán Ježíš říká: „Cokoli jste udělali pro jednoho z mých nejmenších bratrů, pro mě jste udělali.“

I za to, co nás trápí, máme děkovat. I v tom tíživém je Boží moudrost a láska, právě z toho vyrůstá mnoho dobrého. Pán Ježíš říká, že je to jako s pšeničným zrnem, které je hozeno do země. Zdálo by se, že zahyne, ale ono ve skutečnosti přinese mnohonásobnou úrodu. Každá chvíle, kdy nás něco

trápí, je takovou setbou. A jsme tím bližší Pánu Ježíši, který tolik trpěl. Ale vstal z mrtvých. A jako vedle jeho kříže stála Panna Maria, tak je také s námi s velkou mateřskou láskou. Ve mši svaté se modlíváme: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky.“

Nejkrásnějším vzorem vděčnosti k Pánu Bohu je Panna Maria. Při návštěvě u svaté Alžběty děkovala: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté. A jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení.“

Pamatujme často na to, abychom za všechno krásné a radostné, co prožíváme o prázdninách, ale i za všechny ostatní radosti i bolesti, „vždycky a všude vzdávali díky“.

Krásné zbývající dny prázdnin Vám přeje

Váš P. Bohumil Kolář

KLÍČENÍ

Na poli byly zasety stovky zrníček obilí. Zatím nevědělo jedno o druhém, obklopovala je černá hlína, zrníčka se cítila strašně opuštěná. Potom však přišel déšť, probudil semínka k životu a povzbuzoval je, aby si prorazila cestu ven ke světlu. Zrníčka začala růst, a když se dostala na vzduch, čekalo je radostné překvapení: najednou viděla, že ani zdaleka nejsou sama. Stébla obilí dále rostla a přitom nezapomínala, co pro ně udělal kamarád déšť. Dobře si všímala, jak ho potřebují pro svůj další růst, a tak vždycky, když začalo pršet, byl blahodárný déšť vítán halasným šuměním.

Na tom poli bylo zaseto také jedno zrníčko, které se moc bálo vody. Naříkalo, že je studená a mokrá a že je promáčí skrz naskrz a zarputile odmítalo každou kapičku vody, která k němu pronikala. Zatímco ostatní zrníčka klíčila a rostla, tohle ustrašené zrníčko zůstávalo uvězněno v zemi, bylo smutné, že je samo, a třásl se strachem, že je najde a zbaští jako zákusek nějaký polní hraboš.

Jednou kolem toho zrníčka cestovala žížala. Zrníčko toho využilo a postěžovalo si na svůj smutný osud. Žížala se velice podivila a na oplátku vyprávěla o tom, jak rostou ostatní zrníčka, která přijala od deště vodu, jak si povídají a někdy si ve větru i zazpívají. Zrníčko závistivě naslouchalo a přemýšlelo o tom ještě dlouho po tom, co žížala zmizela někde v dálce. Nakonec se rozhodlo zkusit to stejně jako ostatní. Začalo sát ze země vodu, klíčilo a rostlo, brzy si prorazilo cestu na denní světlo. Nad zemí se přesvědčilo, že opravdu není na světě samo, že má plno kamarádů, kteří mu rádi pomohou. Vzrostlejší stébla je chránila před prudkým větrem a nechávala mu tolik vody, že rychle rostlo a zakrátko dohnalo své vzrostlejší kamarády.

Veškerý strach zmizel, zrníčko ani nevědělo, jak má projevit svou vděčnost zemi, dešti, sluníčku, žížale i sestříčkám, a už se moc těšilo, až i ono bude mít možnost udělat někomu radost a být užitečné. Také ostatní stébla se přidala a předháněla se ve vymýšlení plánů na svoji užitečnou budoucnost.

P. Václav Trmáč

Poděkování

Loni zjistili mému bratru (33) zhoubný neoperabilní nádor mozku. Projevil se tak, že částečně ochrnul na jednu polovinu těla a nemohl mluvit. Po léčích, které snížily otok kolem nádoru se hybnost obnovila, ale přesto byla naděje nanejvýš 2 roky života. Hned potom těžce onemocněl infekcí plic, takže nemohl podstoupit plánovanou chemoterapii a ozařování. Odmítal s kýmkoliv mluvit kromě mne, rodiče byli zoufalí. Jen stěží jsem dokázala nést pohled na toto utrpení. Já čerpala i plakala u Boha a Panny Marie, ale bratr je nevěřící, i když mne v mém řeholním životě podporuje.

Asi po třech měsících na magnetické rezonanci našli prasklou cévku v mozku a krevní výron zřejmě překryl nádor. Za 2-3 měsíce na rezonanci již zcela zřetelně žádný nádor nebyl.

Lékař řekl, že jsou to jakoby nálezy od různých dvou lidí. Je to již rok a bratr se cítí dobře, chodí do práce, a i když ho občas bolí hlava, věříme, že je to již v pořádku. Do měsíce ho čeká znovu kontrola zda nádor znovu neroste, ale věřím, že je již zdravý.

Děkuji milosrdnému Bohu, který je tolik dobrý.

Děkuji Matce Boží bolestné, která mi byla a je oporou. Děkuji za její lásku, za její stále otevřenou mateřskou náruč, kterou nás objímá jako své děti. Děkuji za její „ano“.

Děkuji také Božímu služebníkovi bratru Giacomu Bulgaro, ke kterému jsem se též úpěnlivě modlila.

Děkuji za tento „nový“ život!

S. M. Klára

Děkuji Ti, naše nebeská Matičko, za vyslyšení mých proseb za uzdravení čtyřletého chlapečka, taky za dar zdraví pro jeho brášku a všechny bratráanky i pro jejich rodiče. Moc děkuji i Božímu Synu Ježíši za lásku, kterou nás zahrnuje.

Děkuje čtenářka Anna z Moravy

Byla jsem po těžké operaci páteře – s vědomím, že už se nevrátím, jsem se úplně odevzdala Pánu Bohu a doufala v jeho moc. Pannu Marii jsem prosila, mámi-li být ještě prospěšná, ať mi vyprosí zdraví, že jí podě-

knu veřejně. K mému překvapení vše dobře dopadlo, proto s radostí plním svůj slib a chci veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii nejen za sebe, ale i za celou rodinu, za všechny milosti a ochranu.

Díky, Pane Bože, díky, Panno Maria, díky i vám, andělé strážní, a svatí patronové. Prosím o další pomoc i ochranu pro celou rodinu.

Chci poděkovat touto cestou i celé rodině za všechnu pomoc a dary. Děkuji našemu panu faráři Františkovi a všem, kteří se za mne modlili anebo na mě mysleli.

vděčná čtenářka Anna z Mořkova

Chci se zpožděním poděkovat Panně Marii za všechny vyslyšené prosby, za pomoc v obtížných a svízelných životních situacích. Mé prosby byly vždy vyslyšeny, i když se situace mnohdy vyvíjela jinak, než jak jsem si přála.

V loňském roce jsem, jako mnohokrát předtím, prosila Matku Boží o přímmluvu, aby obě moje vnúčky zdárně udělaly přijímací zkoušky na střední školu a aby byly přijaty. Mimo jiné jsem slibovala veřejné poděkování prostřednictvím vašeho časopisu. Svůj slib plním až nyní, kdy první školní rok už mají za sebou. Děkuji z celého srdce za vyslyšení mé prosby a zároveň znovu prosím a přimlouvám se za další ochranu Panny Marie a Boží pomoc pro rodiny mých dětí a za dary Ducha Svatého – hlavně za dar víry a bázně Boží.

čtenářka Marie

Snad každý z nás sám na sobě zakouší během svého života mnohá obdarování, která dostáváme od Pána přesně v určitý čas a tolik, kolik potřebujeme.

Když jsme byly ještě u rodičů, tak nám čtyřem dětem, které studovaly, maminka vštěpovala, že se máme denně nebo alespoň velmi často modlit k Duchu Svatému o dar poznání pravdy a vzývat jej hlavně před důležitým rozhodnutím.

Uplýnulo mnoho let a z mé maminky se stala 76letá babička, která přechodně ztratila paměť tak, že nás tři měsíce nepoznávala. Jedného dne onemocněla vysokými teplotami a lékař nás upozornil na možný konec. Někde v nitru jsem prosila Ducha Svatého, aby nám ji uzdravil, že vlastně nevíme, zda se stihla smířit s Bohem, než ztratila paměť. K antibiotikům jsme jí přikládali na hlavu a hrud-

ník obklady s vodou z Lurd a Turzovky. Bez nadějný stav se po několika kůrách natolik zlepšil, že teplota pozvolna klesla a prokrvený mozek začal normálně fungovat. Když jsme se sestrou mamince položily několik kontrolních otázek (kdo jsme...), tak se tomu velmi divila. Dlouhá léta ráda zpívala v chrámovém sboru. In dotaz, co jí máme zazpívat řekla: „Chválu vzdejme, Moravané, nejsvětější Matce Páně“ a zpívala s námi druhý hlas.

Pán jí daroval půl roku života. Sama navštěvovala bohoslužby, radovala se ze života, ale po půl roce se u ní opakovala mozková cévní příhoda. Zemřela smířená s Bohem a já dodnes za ten dar Duchu Svatému děkuji, a to ne jenom během svatodušních svátků.

Bylo by těch díky víc – za dar zdraví v rodině, ale i prosby k Matce Boží za pomoc a dar síly a trpělivosti, když v rodině přijdou různé zkoušky, jako nemoc, nepochopení a nedostatek víry těch nejdražších, za které se modlíme i střelnou modlitbičku k Neposkvrněné.

rytička z Moravy

Chtěla bych splnit svůj slib a veřejně poděkovat Pánu Bohu Trojjedinému, Panně Marii a sv. andělům strážným, ke kterým jsem se v těžkých chvílích utíkala.

Byla jsem v lednu na operaci srdce (chlopeč + aorta) v nemocnici u sv. Anny v Brně. Měla jsem obavy, jak to dopadne, ale vše dopadlo, jak mělo. Vrátila jsem se šťastně domů. Moje radost však netrvala dlouho. Za čtrnáct dnů mi onemocněl manžel (prasklo mu slepé střevo). Lékaři mluvili o velmi vážném stavu a manžel se musel podrobit operaci. Znovu jsem se utíkala k Panně Marii, aby mi pomohla tu tíhu unést. S její přímluvou k Pánu Ježíši operace dopadla dobře a manžel se mi z nemocnice vrátil domů. Doufáme, že to už bude dobré.

Máme opravdu zač děkovat, všechno jsme zdárně ustáli. Děkujeme tisíckrát. Ještě jednou děkuji Panně Marii za všechny obdržené milosti a zároveň prosím, aby i nadále zůstala s námi.

Chtěla bych také poděkovat všem příbuzným, přátelům a známým za účast na našem utrpení, za jejich modlitby, všem lékařům a zdravotnímu personálu za jejich obětavou péči.

Ať Vám dá Pán Bůh a Panna Maria hojné požehnání.

vděčná čtenářka Edita

Chtěl bych ze srdce poděkovat našemu Nebeskému Otci, Pánu Ježíši, Duchu Svatému a drahé Panně Marii za nekonečnou lásku, milosrdenství a vyslyšení mých proseb při překonávání těžké životní situace.

V roce 2001 se naše rodina dostala do velkých problémů a musela bojovat proti velkému zásahu zla v rodině i svém okolí. Čelili jsme nátlaku okolí, nastalo dlouhé období, kdy manželka nemohla najít několik let práci a museli jsme také překonávat vážné zdravotní i finanční obtíže. Díky Boží Prozřetelnosti a pomoci se po několika letech vše v dobré obrátilo. V této těžké zkoušce nás držela nad vodou jen neutuchající víra v Boží pomoc a ochranu a modlitba. Spousta lidí se snažila naši rodinu rozvrátit a rozeštvát, stal se však pravý opak a nenávisť okolí naší rodinu čím dál více stmelovala a přiměla nás k časté společné modlitbě a k prohloubení našeho vztahu k Bohu.

Během tohoto nešťastného období u nás došlo k několika zázrakům. To nás přesvědčilo, že Boží slib: „Tlučte a bude vám otevřeno, prostě a bude vám dáno“, není jen pouhá fráze, ale že je Bůh opravdu přítomen mezi námi a skutečně nám pomáhá, když se na něj s důvěrou obrátíme a přenecháme mu své starosti a problémy.

Zároveň bych tímto chtěl poděkovat za práci, kterou manželka nedávno s Boží pomocí našla.

Karel Janoš

Chtěla bych prostřednictvím Vašeho časopisu poděkovat Bohu a Panně Marii za pomoc, kterou mi denně poskytuje.

V r. 2003 mi zjistili zhoubný nádor na hrtanu a následkem operace jsem ztratila hlas. Koncem minulého roku se mi objevil zhoubný nádor na jícnu. Následovala těžká operace a výsledkem bylo, že nemohu nic přijímat ústy. Útěchu mi v nemocnici poskytovala sestřička z Kongregace sester Těšitelek, která mi také zařizovala návštěvy kněze. Po propuštění domů se mi požehnání a útěchy dostává od našeho faráře. Můj zdravotní stav mi nedovoluje chodit do kostela a co je nejhorší, nemohu přijímat sv. Hostii. Při životě mě drží pouze každodenní modlitby.

Věřím však, že s pomocí Boží se můj stav zlepší natolik, abych byla schopna zúčastnit se mše svaté a uvidět náš zrekonstruovaný kostel, který prý vypadá moc hezky. Současně děkuji všem věřícím, kteří se za mne modlí.

Těžce postižená rytička

Chtěla bych ze srdce poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za ustavičnou pomoc a vyslyšené prosby a zároveň prosím o modlitby za moje uzdravení a obrácení manžela a celé mé rodiny.

Panno Maria, přijmi prosím pod svou ochranu celou naši rodinu.

Vděčná čtenářka Jiřina z Valašska

Koncem padesátých let min. stol. jsme se museli s rodiči vystěhovat z privátního bytu, kde jsme bydleli v nájmu. Jako náhradu jsme dostali obecní byt, ale nemohli jsme si vybrat. Byl to byt s klenutými stropy, kde obývací pokoj a ložnice byly za sebou. Byl to však také vlhký byt, kde viditelná vlhkost na zdech dosahovala asi do jednoho metru od podlahy a byla výrazná zvláště v zimních měsících. Šatstvo ve skříních páchlo plísní, i když se hojně větralo a na některých věcech, zvláště na kožených výrobcích, naskakovala zelená plíseň. Naději na získání suššího bytu jsme neměli žádnou.

Po dvanácti letech zde jsem se rozhodl, že požádám o pomoc Pannu Marii, jejíž velký obraz s Ježíškem byl v ložnici. Poklekl jsem tedy před obrazem a prosil vroucně o pomoc. Netrvalo ani měsíc a v obýváku a v ložnici se na klenutém stropě po délce objevily trhliny, jejichž šířka v některých místech dosahovala až 2 cm. Na to ovšem už úředníci ze Správy bytů zareagovali. Dali podepřít strop dřevěnými trámy a sloupy, byt byl prohlášen za havarijní a asi za 2 měsíce jsme dostali pěkný suchý byt, kde bydlím se svou rodinou dodnes. A dodnes jsem také naši Mamince a našemu Pánu a Bohu vděčný za pomoc.

Podotýkám, že v té době jsem se nacházel ještě v temnotě hříchu, a přesto Panna Maria vyslyšela mé prosby. Potvrzuje to skutečnost, že Bůh je milosrdný a pomáhá i hříšníkům, když ho prosí, a to zvláště pak skrze Marii!

Václav, Třeboň

Plníme náš slib a veřejně děkujeme Panně Marii, Pánu Ježíši a Duchu Svatému za vyslyšení našich proseb.

Přáli jsme si, abychom „nějak“ zvládli letošní náročné zkoušky a vy jste nám opět dali víc než to, o co jsme prosili a hlavně si svojí nevďěčností zasloužili, protože zkoušky dopadly výborně, a to jenom díky tobě Panno Maria, která se za nás neustále přimlouváš u svého Syna a vyprošuješ nám milosti a vedení Ducha Svatého.

Rovněž děkujeme za dar víry a ochranu našich rodin. Bože, odpusť naši malověrnost a nedůvěru, přestože víme, že vždy pomůžeš a nikdy nás neopustíš.

Helena a Tomáš

Od ledna 2006 jsem hledala práci. Bezvýsledně. Nakonec jsem ztratila jakoukoli naději. Zdálo se mi, že se k ničemu nehodím. Neměla jsem ani sílu modlit se. Chtěla jsem práci někde poblíž bydliště, abych se mohla starat o rodiče, proto práce v zahraničí anebo někde na jiném konci republiky nepřicházela v úvahu. Vzdělala jsem se Bohu, protože se mi zdálo, že mě nemiluje, když neodpovídá na mé prosby. V takovém stavu jsem setrvala několik měsíců.

Jednou mě navštívila moje dobrá kamarádka ze studii. Podarovala mi Zázračnou medailku. S přesvědčením v hlase mi řekla, abych důvěřovala Neposkvrněné, zavěsila si na krk její medailku a šla bez předchozího sjednání schůzky na rozhovor do organizace, kde jsem chtěla pracovat. Ani nevím proč, vždyť to bylo proti rozumu, jsem tam zašla, jak mi kamarádka doporučila. Po rozhovoru, k mému velkému překvapení, jsem práci dostala. Věděla jsem, že nejlepším poděkováním Neposkvrněné bude moje obrácení a návrat do církve.

V březnu 2007 jsem se vracela autem domů. Na silnici nebylo moc aut. Po cestě jsem se modlila růžencem. Najednou do mě zprava s velikou silou narazilo jiné auto. Okamžitě jsem vystoupila – nic se mi nestalo. Při pohledu na dotyčné vozidlo jsem se však hrozně vyděsila, protože z něho nikdo nevystupoval. Za volantem jsem viděla mladou ženu s hlavou nakloněnou dozadu. V hlavě se mi honily nejčernější myšlenky. Začala jsem se modlit. Když jsem se přiblížila s úmyslem otevřít dveře, žena se pohnula. S radostí jsem zjistila, že i ona je v pořádku.

Za tyto i jiné milosti, které jsem obdržela, chci vroucně poděkovat Bohu, prostřednictvím Neposkvrněné.

Anna D.,

přeloženo z polského Rytíře neposkvrněné č.7-8/2008

***

Svou vděčnost vyjadřují také: rytířka Ludmila, Helena Chroboková, Anežka Hanusová.

***

ZPRÁVY

Litevský parlament přijal nový zákon o rodině, který kategoricky vylučuje možnost tzv. registrovaného partnerství nebo dokonce homosexuálních sňatků. Tradiční rodina je definována jednoznačně jako nerozlučný svazek muže a ženy a jejich dětí. Toto je velké vítězství Katolické církve, která právě o takovou legislativní definici rodiny dlouho usilovala.

Nasz Dziennik 20.6.2008

Slovensko nebude realizovat tzv. „Národní program ochrany sexuálního a reprodukčního zdraví“, koncipovaný premiérem Robertem Ficem. Tato iniciativa předpokládala rozšíření legálních možností potratu a zavedení povinné sexuální výchovy na školách. Katolický episkopát už dvakrát intervenoval proti tomuto projektu. Dosáhl úspěchu, návrh nezískal potřebnou většinu ani ve vládní koalici.

ND 20.6.2008

V Jordánsku archeologové objevili nejstarší křesťanský kostel na světě. Jedná se o obec Rihab, kde se nacházel křesťanský chrám ze 3. stol. Pod jeho základy však byl objeven ještě starší kostel, datovaný archeology do 1. stol., tedy do doby krátce po nanebevstoupení Páně. Jordánský archeolog Abdul Kader Hassan se domnívá, že právě tady se scházeli prvotní křesťané, zejména 70 Ježíšových učedníků, kteří museli utéct z Jeruzaléma.

ND 10.6.2008

Zvláštní komise francouzské vlády pro výzkum sekt vyslovila povážlivé znepokojení nad stoupajícím počtem satanistů ve Francii, který činí cca 25 tisíc. Většinu tvoří mladí lidé pod 21 let. Vatikánský exorcista Gabriel Amorth již dříve prohlásil, že nárůst satanismu v západoevropských zemích je důsledkem toho, že se v Církvi nevěnuje náležitá pozornost exorcismu.

Glaube und Kirche 4/2008

Třetina vyznamenaných titulem Spravedlivý mezi národy jsou Poláci. „Nejdůležitější skutečností je člověk. Největším neštěstím je nenávisť.“ Pod tímto titulem otiskl vatikánský deník L'Osservatore Romano rozhovor s Władysławem Bartoszewskim. Tento legendární 86 letý polský profesor historie byl vězněm nacistického režimu v Osvětimi a později komunistického režimu v Polsku. Je praktikujícím katolíkem, nositelem čestného občanství státu Izrael a titulu Spravedlivý mezi národy. Po pádu komunismu zastával funkci ministra zahraničí. V rozhovoru pro vatikánský deník prof. Bartoszewski hovoří o polském protinacistickém odboji, zejména o organizování záchrany Židů, na kterém se podílel např. se známou spisovatelkou Zofiou Kossak. Poukazuje na to, že odbojová katolická skupina, jíž byl členem, a která organizovala záchranu Židů, spolupracovala s liberálními

i sociálnědemokratickými kruhy. Na otázku, zda Poláci učinili pro záchranu židovského obyvatelstva dost, bývalý ministr zahraničí Polska odpověděl: „Nikoli. Sám jsem toho také neučinil dost, protože - z hlediska naší víry - „dost“ na záchranu života bližního, znamená dát vlastní život. Domnívám se tedy, že jsme udělali málo, ale zároveň je pravda, že žádný jiný evropský národ neudělal víc a žádný neměl mezi katolíky tolik stovek tisíc obětí.“ Jeruzalémský památník Yad va-Shem, připomíná prof. Bartoszewski, vyznamenal 22 tisíc osob za podíl na záchraně Židů titulem „Spravedlivý mezi národy“ a 7 tisíc z vyznamenaných tvoří právě Poláci.

RaVat 5.7.2008

Kde všude by byl sv. Pavel vězněn. Na začátku roku svatého Pavla upozorňuje Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGFM), že v dnešní době by svatý Pavel musel být připraven na pronásledování a mučení nejméně ve 20 zemích světa. Společnost pokládá jeho jubilejní rok za příležitost, aby se náboženství vyrovnala s pronásledováním a antimisijními zákony. Zvláště Turecko, kde se Pavel před 2000 lety narodil, by se mělo snažit, aby uznalo a prosadilo náboženskou svobodu podle standardů Evropské unie.

V zemích jako je Severní Korea, Irán, Afghánistán nebo Somálsko by Pavel byl dnes nejspíše popraven, v zemích uplatňujících protimisijní zákonodárství jako je Alžír a některé části Indie, by byl na řadu let uvězněn. V Pákistánu nebo Iráku by měl na výběr mezi svou vírou a zmizením. Ani ve svém rodném Turecku by neměl život zaručen.

IGFM, 1. 7. 2008, Res Claritatis

Zásah proto křesťanské misii. V anglickém Birminghamu se dva američtí evangelikálové, kteří už léta žijí v Británii, vydali na misií do muslimské čtvrti. Rozdávali letáky a hovořili s lidmi. Zasáhl proti nim člen komunitní pomocné stráže: když podle výslovnosti poznal, že jde o Američany, začal napadat presidenta Bushe a válku v Iráku a Afgánistánu. Řekl také, že v muslimské oblasti není dovoleno šířit křesťanské poselství (muslimové v britských městech rozdávají letáky běžně). Birminghamská policie se zatím odmítla omluvit.

The Telegraph, RC, 6. 6. 2008

Prázdninové kurzy pro dívky „Být sama sebou“. Pokud je ti 12–18 let, nemáš o letních prázdninách program, tak přijď mezi nás. Témata jednotlivých setkání: osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, ka-
deřnictví a zdravá výživa.

Pravidelné týdenní kurzy od pondělí do pátku během celých prázdnin vždy od 9.00 do 13.00 hod. v klubovně CENAP v Brně. Bližší informace a přihlášení na tel.: 543 331 472, e-mail: cenap@volny.cz, web: www.cenap.cz .

OBSAH

Pisnička	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (10)	2
Petr našich dnů – Apoštol Pavel – učitel pro naši dobu	6
Jít k lidem s Neposkvrněnou	8
Bůh se chtěl vtělit skrze Marii	9
Příslib vzkříšení	10
Už brzy Ji uvidím	12
Pamatuj	13
Don Quijote v Minoritském hábitu	14
Vizitka bojovníků proto Katolické církvi	16
Poutě k Matce Boží nezastaraly	19
Írán vzdálený i blízký	20
Užitečná hádka	24
Díky za toto krásné ráno	25
O vděčnosti	26
Klíčení	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvoměsíčník) 4/2008, ročník XVII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2008: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit stělnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

Pout' rytířů Neposkvrněné a čtenářů časopisu Immaculata

Sobota 16.8.2008, Cvilín u Krnova

Program:

křížová cesta – 11:00

mše svatá – 12:00

přátelské setkání – 13:00

svátostné požehnání – 14:30

***Srdečně zve
redakce***

***Odevzdanost
do prozřetelnosti
nebeského Otce
osvobozuje od obavy ze zítřka***

Katechismus katolické církve